Η Μελέτη του Ζητήματος της Πολιτικής Εξουσίας

Νίκος Κατσιαούνης
Για το βιβλίο του Φραντς Νόιμαν «Εισαγωγή στη μελέτη της πολιτικής εξουσίας».

Ο Φραντς Νόιμαν είναι μια εξαιρετικά σημαίνουσα μορφή πολιτικού επιστήμονα και αριστερού στρατευμένου διανοητή. Γεννημένος το 1900, την περίοδο της Βαϊμαρικής Δημοκρατίας στη Γερμανία εντάχθηκε στο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα (SPD) παρέχοντας την υποστήριξή του ως νομικός σύμβουλος. Με την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία έφυγε για την Αγγλία. Εκεί θα συνεχίσει τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα με τον κοινωνιολόγο Καρλ Μανχάιμ και τον Χάρολντ Λάσκι, επεκτείνοντας τις ερευνητικές του δραστηριότητες στο πώς το δίκαιο μεταλλάσσεται σε σχέση με την ιστορική πραγματικότητα.

Το 1937 πηγαίνει στη Νέα Υόρκη όπου και θα συνδεθεί με τη Σχολή της Φρανκφούρτης. Εκεί θα εκπονήσει μια σειρά αναλύσεων οι οποίες σταδιακά θα τον οδηγήσουν στη συγγραφή του magnus opus του, το Βεεμώθ. Σε αυτό ο Νόιμαν υποστηρίζει ότι ο ναζισμός έχει να κάνει με την κατάληψη του κράτους από ιδιωτικά συμφέροντα – μια θέση που θα τον οδηγήσει σε σύγκρουση με τη Σχολή της Φρανκφούρτης. Πεθαίνει το 1954 σε αυτοκινητικό δυστύχημα.

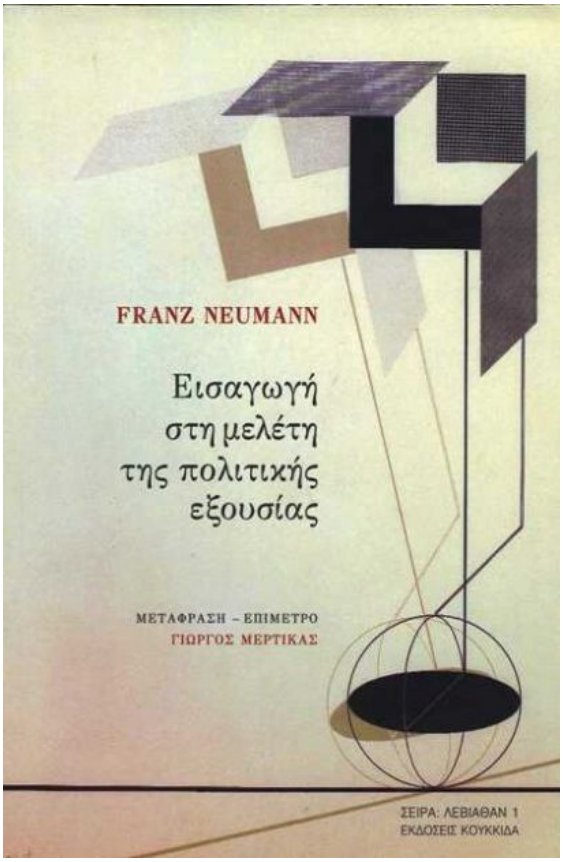

Franz Neumann, Εισαγωγή στη μελέτη της πολιτικής εξουσίας, μτφρ.-επίμετρο Γιώργος Μερτίκας, Κουκκίδα, Αθήνα 2016, σελ. 116.

Το βιβλίο *Εισαγωγή στη μελέτη της πολιτικής εξουσίας* (κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Κουκκίδα σε μια εξαιρετική μετάφραση και ένα κατατοπιστικό επίμετρο του Γιώργου Μερτίκα) αποτελεί έναν τόμο στον οποίο ο Νόιμαν εκπονεί τρεις μικρές αλλά περιεκτικές μελέτες γύρω από το ζήτημα της πολιτικής εξουσίας, της δικτατορίας και της θεωρίας περί του ομοσπονδιακού κράτους.

Όπως αναφέρεται και στα *Επιλεγόμενα* του βιβλίου, «ένα χαρακτηριστικό της μεθόδου του Νόιμαν είναι να ανακαλύπτει τις παρεκκλίσεις από τον γενικό κανόνα», ενώ παράλληλα αρνείται την ευκολία των συμπερασμάτων που παράγει η ιδεολογική στράτευση και προσπαθεί να συνδυάσει τους θεωρητικούς τύπους με την εμπειρική έρευνα της κοινωνιολογίας.

Το πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου αφορά την έννοια της πολιτικής εξουσίας και αποτελεί μια εισαγωγική μελέτη για τις διάφορες οπτικές γωνίες της – ένα συνοπτικό εγχειρίδιο για τους σπουδαστές της πολιτικής θεωρίας, όπως αναφέρει και ο συγγραφέας. Για τον Νόιμαν η πολιτική εξουσία είναι μια ακαθόριστη έννοια και εμπεριέχει δύο ριζικά διαφορετικές σχέσεις: τον έλεγχο στη φύση και τον έλεγχο πάνω στον άνθρωπο. Ενώ η πρώτη αποτελεί μια διανοητική εξουσία, η εξουσία που εδράζεται στον άνθρωπο είναι μια αμφίπλευρη σχέση μια και ο άνθρωπος δεν είναι απλώς κομμάτι της εξωτερικής φύσης, αλλά είναι προικισμένος με τον Λόγο (παρ' όλο που δεν δρα πάντα ορθολογικά).

Η τάση να εξομοιώνεται η πολιτική με την πολιτική της ισχύος διατρέχει την πολιτική θεωρία από τον Μακιαβέλι έως και σήμερα, μετατρέποντας έτσι την Ιστορία σε ένα πληκτικό θέρετρο ενός αέναου και διαρκούς αγώνα των «εντός ομάδων» με τους «εκτός ομάδων». Χωρίς μια κοσμοεικόνα για τον άνθρωπο που να υπερβαίνει τη ζωώδη ικανοποίηση των επιθυμιών του η πολιτική δεν θα μπορέσει ποτέ να απεγκλωβιστεί από την έννοια της ισχύος. Ο άνθρωπος για τον Νόιμαν, όπως και για ένα πλήθος στοχαστών της πολιτικής θεωρίας, δεν είναι ούτε εγγενώς κακός ούτε καλός, αλλά καθορίζεται από τις κοινωνικοϊστορικές συνθήκες. Για τον Νόιμαν η πολιτική εξουσία είναι η κοινωνική εξουσία που εδράζεται στο κράτος.

Στο δεύτερο κεφάλαιο του βιβλίου με τίτλο «Σημειώσεις για τη θεωρία της δικτατορίας» ο Νόιμαν προχωρά σε μια ανάλυση των κοινωνικών και πολιτικών χαρακτηριστικών των δικτατορικών καθεστώτων. «Με τον όρο δικτατορία κατανοούμε την αρχή ενός προσώπου ή μιας ομάδας προσώπων που σφετερίζονται και μονοπωλούν την εξουσία του κράτους, για να την ασκήσουν χωρίς περιορισμούς» μας λέει ο συγγραφέας. Ο Νόιμαν επιχειρεί μια γενική διάκριση των ειδών δικτατορίας που παρουσιάζονται στο κοινωνικοϊστορικό πεδίο.

Ως απλή δικτατορία αποκαλεί το καθεστώς στο οποίο ο δικτάτορας ασκεί την εξουσία του μέσω του ελέγχου των παραδοσιακών μέσων

εξαναγκασμού, δηλαδή του στρατού, της αστυνομίας, του δικαστικού σώματος κ.λπ. Σαν καισαρική δικτατορία ορίζει εκείνο το καθεστώς όπου ο δικτάτορας είναι αναγκασμένος να επιτύχει μια λαϊκή υποστήριξη, μια λαϊκή βάση, είτε για να ανέλθει στην εξουσία, είτε για να την ασκήσει, είτε και τα δύο. Η τρίτη μορφή δικτατορίας είναι η ολοκληρωτική δικτατορία, όπου το καθεστώς, πέρα από τον μονοπωλιακό έλεγχο των μέσων καταναγκασμού και της λαϊκής στήριξης, προχωρά και στον έλεγχο βασικών δομών για τη διατήρηση και την αναπαραγωγή της κοινωνικής ζωής, όπως η εκπαίδευση, οι οικονομικοί θεσμοί κ.λπ. Εδώ η ολότητα της κοινωνίας και της ιδιωτικής ζωής του πολίτη συμπλέκεται άμεσα με το σύστημα της πολιτικής κυριαρχίας.

Ο Νόιμαν χρησιμοποιεί παραδείγματα αυταρχικών καθεστώτων από όλη την Ιστορία (Αγις, Κλεομένης, Πεισίστρατος, Ιούλιος Καίσαρας, αλλά και Ροβεσπιέρος, Λένιν κ.λπ.), ώστε από τη μία να καταδείξει τους όρους και τους τρόπους συγκρότησης, δομής αλλά και τις διαφοροποιήσεις των εν λόγω καθεστώτων και από την άλλη να μελετήσει την επίδρασή τους στην κοινωνική λειτουργία.

Το τελευταίο κεφάλαιο του τόμου έχει να κάνει με τη μελέτη των ομοσπονδιακών κρατών. Το θεωρητικό επιχείρημα για τη συγκρότηση των ομοσπονδιακών κρατών είναι ο περιορισμός της πολιτικής εξουσίας από την αυταρχικότητα, δηλαδή η χαλιναγώγηση της κακής χρήσης της εξουσίας μέσα από την κατανομή της σε μια σειρά ανταγωνιστικών μονάδων εξουσίας. Αν και υπάρχουν αρκετές διαφοροποιήσεις μεταξύ των ομοσπονδιακών κρατών (για παράδειγμα ΗΠΑ, Καναδάς, Ελβετία, Κεντρική Αφρικανική Ομοσπονδία, ΕΣΣΔ κ.λπ.), το κοινό στοιχείο μεταξύ τους είναι νομικό και βασίζεται στο ότι ο πολίτης υπόκειται σε δύο δικαιοδοσίες: της ομοσπονδιακής κυβέρνησης και των ομόσπονδων κρατών. Μόνο ο νομικός, μας λέει ο Νόιμαν, μπορεί να αποφαίνεται και να θέτει τα θεμέλια της εγκυρότητας για τα ομοσπονδιακά ζητήματα.

Ο συγγραφέας καταπιάνεται και με θεωρίες τόσο του πολιτικού

φιλελευθερισμού όσο και των επαναστατικών θεωριών που αξίωναν τη ρήξη με το υπάρχον (για παράδειγμα, ο φεντεραλισμός του Προυντόν κ.λπ.). Το κεντρικό επιχείρημα του Νόιμαν είναι ότι παρ' όλες τις επικλήσεις η πραγματικότητα αυτών των πολιτικών σχηματισμών απέχει από τις αρχικές διακηρύξεις και στοχοθεσίες, ειδικά από τη στιγμή που ισχυρά ιδιωτικά συμφέροντα ή αποφάσεις των κεντρικών κυβερνήσεων λειτουργούν παρεμβατικά στις διαδικασίες άσκησης της πολιτικής.

Το βιβλίο του Φραντς Νόιμαν διατηρεί ακέραια τη φρεσκάδα του, θέτοντας ζητήματα που επανέρχονται με αμεσότητα και επεκτείνουν τον ουσιαστικό διάλογο για την ανάγνωση της σημερινής πραγματικότητας.

Η.Π.Α.: Οι Λαϊκές Συνελεύσεις που Σαρώνουν τη Χώρα ως Δομικά Στοιχεία της Αντίστασης

Sarah Lazare για το AlterNet
Μετάφραση: Άντζελα Μπολέτση, επιμέλεια: Ιωάννα Μαραβελίδη

Από το Ράλεϊ ως το Λος Άντζελες, οι κοινότητες βρίσκονται στην πρώτη γραμμή χτίζοντας τις δομές του κινήματος για μία συντονισμένη αντεπίθεση. «Ένα πράγμα που είναι πολύ σαφές υπό τη διοίκηση του Τραμπ είναι ότι δεν έχουμε την πολυτέλεια να παραμένουμε στη γωνιά μας και στην ενασχόλησή μας με ατομικά και επιμέρους θέματα», δηλώνει ο Manzoor Cheema, ιδρυτικό μέλος της οργάνωσης *Μουσουλμάνοι για την κοινωνική δικαιοσύνη* και του *Project South* από το Ράλεϊ της Βόρειας Καρολίνας. «Επιθέσεις συμβαίνουν παντού κατά των μεταναστών, των

προσφύγων, των Μουσουλμάνων, των μαύρων, των εργαζομένων και των Εβραίων».

Ο Cheema αποτελεί έναν από τους αμέτρητους ακτιβιστές σε όλη τη χώρα που οργανώνει μεγάλες λαϊκές συνελεύσεις για την ενδυνάμωση και την ενότητα των κοινοτήτων, οι οποίες βρίσκονται στο στόχαστρο αυτής της πολύπλευρης επίθεσης. Με ρίζες στο κίνημα των μαύρων στις Η.Π.Α., στο λατινοαμερικάνικο Encuentro και σε αριστερούς σχηματισμούς σε όλο τον κόσμο, τέτοιου είδους φόρουμ φαίνεται να κερδίζουν έδαφος, καθώς συνεχώς αυξανόμενα πλήθη συσπειρώνονται σε κοινοτικές συνελεύσεις για να σχεδιάσουν τις στρατηγικές της αντίστασης. Ενώ τα θέματα και οι τακτικές μπορεί να διαφέρουν, οργανωτές από όλη τη χώρα τονίζουν ότι στόχος τους είναι να ενδυναμώσουν την ανεξάρτητη υποδομή του κοινωνικού κινήματος ώστε να καταστεί δυνατή μια ευρύτερη και πιο αποτελεσματική αντεπίθεση -και να καθορίσουν τις ανάγκες των πλέον κατεστραμμένων κοινοτήτων από αυτή την οδυνηρή πολιτική στιγμή.

Μόνο στο Λος Άντζελες, τουλάχιστον 10 λαϊκές συνελεύσεις από τον Νοέμβριο ως τώρα έχουν συγκεντρώσει πλήθη που κυμαίνονται από 900 έως χιλιάδες άτομα. «Έχουμε μαζευτεί για να συζητήσουμε τα τρέχοντα πολιτικά δεδομένα και να υπενθυμίσουμε στον κόσμο ότι δεν είναι μόνος και ότι υπάρχουν και άλλοι άνθρωποι που εργάζονται και αγωνίζονται μαζί τους», λέει ο Armando Carmona, εκπρόσωπος της οργάνωσης *National Day Laborer Organizing Network*. «Μέσα από αυτές τις συνελεύσεις, υπήρξαν κινητοποιήσεις, εργαστήρια για την εκμάθηση των δικαιωμάτων μας και άλλες συγκεντρώσεις με αντικείμενο συζήτησης τις τοπικές επιτροπές άμυνας στις γειτονιές».

Οι σχηματισμοί αυτοί αποτελούν μέρος ενός ολόκληρου οικοσυστήματος αντίστασης στον «Τραμπισμό», το οποίο συνεχίζει να οικοδομείται σε μεγάλη κλίμακα, καθώς εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο βγαίνουν στους δρόμους, οργανώνουν άμεσες δράσεις και χρησιμοποιούν τα σώματά τους για να αντισταθούν στη συνεχιζόμενη άνοδο των επιθέσεων εναντίον μεταναστών. «Με όλη αυτή την πολιτική κρίση που εκτυλίσσεται, η αντίδραση δεν

είναι αρκετή», αναφέρει ο Reed Ingalls, μέλος της *Συμμαχικής δράσης στη Γειτονιά του Σιάτλ*, μιας από τις πολλές πρωτοβουλίες που αναλαμβάνουν την οργάνωση λαϊκών συνελεύσεων σε περιοχές σε όλη την πόλη από το βράδυ των εκλογών και μετά. «**Αυτή τη στιγμή ο στόχος είναι η οικοδόμηση της υποστήριξης, της αλληλοβοήθειας και της κοινοτικής εξουσίας.** Η βασική ιδέα είναι να ξεκινήσουμε βοηθώντας τους ανθρώπους να οργανωθούν και να το κάνουμε από γειτονιά σε γειτονιά, συνδέοντάς τους με τους τόπους στους οποίους ζουν και με τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν».

Εστιάζοντας βαθύτερα

Ενώ κάποιες λαϊκές συνελεύσεις συνδέονται με τοπικές οργανώσεις όπως το *Project South*, που έχει βάση την Ατλάντα, άλλες αναδύονται ανεξάρτητα. «Οι άνθρωποι χτίζουν νέους μηχανισμούς κοινοτικής εξουσίας», λέει ο David Abud, τοπικός οργανωτής του *National Day Laborer Organizing Network*. «Αυτό προέρχεται από τη συνειδητοποίηση πως η κρατική βία κατά των κοινοτήτων μας θα συνεχίσει να υφίσταται. Το κράτος δεν πρόκειται να είναι αυτό που θα σταματήσει να εξαπολύει βία προς εμάς. Εμείς είμαστε αυτοί που πρέπει να το σταματήσουμε».

Για τον Cheema, του οποίου η οργάνωση στο *Κίνημα Λαϊκών Συνελεύσεων* [People’s Movement Assemblies (PMAs)] βασίζεται στο *Project South*, είναι ζωτικής σημασίας η δημιουργία ουσιαστικών χώρων που συγκεντρώνουν τους πλέον πληγέντες από την καταπίεση και την αδικία -ένας στόχος που απαιτεί κοπιαστική δουλειά. Τόνισε ότι **τα τοπικά PMAs χρονολογούνται από τις αρχές της δεκαετίας του 1980, με την ομάδα *Black Workers for Justice* να θέτει τα θεμέλια για τις συνεχιζόμενες διαδικασίες σήμερα.**

«Έχουμε αυτό που λέμε μία δυνατή βάση συνεργασίας που παράγει τις συνελεύσεις (PMAs) στο τρίγωνο της Βόρειας Καρολίνας», εξήγησε. «Αυτή η βάση συνεργασίας ιδρύθηκε την Πρωτομαγιά του 2016 από 15 οργανώσεις στις οποίες συμμετέχουν εργαζόμενοι, μαύροι, Λατινοαμερικάνοι, Μουσουλμάνοι και Εβραίοι». Οι ομάδες

που συμπεριλαμβάνονται μεταξύ άλλων είναι οι Black Workers for Justice, Muslims for Social Justice, Jewish Voice for Peace, Fight for $15 και οι United Electrical, Radio and Machine Workers (UE), Local 150.

«Η πρώτη μας συνέλευση τον Δεκέμβριο καλέστηκε, οργανώθηκε και συγκλήθηκε από αυτές τις οργανώσεις», είπε ο Cheema που επισήμανε πως τα PMAs παρέχουν μετάφραση και δωρεάν παιδική φροντίδα. «Είμαστε πολύ ξεκάθαροι ως προς το ότι η ηγεσία θα πρέπει να ανήκει στις κοινότητες που πλήττονται περισσότερο από τους αγώνες που αναδεικνύουμε. Ταυτόχρονα όμως, οι συναντήσεις είναι ανοιχτές και διαφανείς».

«Μέσω αυτής της συνάντησης, δημιουργήσαμε ομάδες εργασίας που θα συνεχίσουν τη διαδικασία και θα διατηρήσουν τους στόχους της συνέλευσης», συνέχισε ο Cheema. Από τον Δεκέμβριο ως τώρα, ο συνασπισμός αυτός έχει οργανώσει 3 ακόμα PMAs σε κάθε ένα από τα οποία συμμετείχαν τουλάχιστον 100 άτομα.

Η ανακοίνωση για τη συνέλευση (PMA) που έγινε τον Ιανουάριο στο Ράλεϊ ασχολείται με τοπικά και εθνικά θέματα αναφέροντας: «Ο Τραμπ έχει διορίσει στο υπουργικό του συμβούλιο στελέχη πολυεθνικών και της Wall St., εχθρούς της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων ανθρώπων, πλούσιες ελίτ δηλαδή που μισούν τους ίδιους ανθρώπους που τα υπουργεία τους υποτίθεται πως έχουν καθήκον να διαφυλάσσουν. Η Δεξιά στο Ράλεϊ προσπαθεί να διατηρήσει τον έλεγχο στο κυβερνητικό γραφείο και έχει υφαρπάξει την εξουσία μεταβάλλοντας τον έλεγχο σε πολλές κρατικές υπηρεσίες». Σύμφωνα με τον Cheema, απαιτείται ακόμα περισσότερη δουλειά για να συγκεντρώσουμε τους ανθρώπους που επηρεάζονται περισσότερο από αυτά τα προβλήματα. «Αναγνωρίζουμε πως πρέπει να γίνει λεπτομερής προσέγγιση των καταπιεσμένων ανθρώπων, κάτι το οποίο αποκαλούμε ‘εστιάζοντας βαθύτερα’. Στην τελευταία συνέλευση (PMA) προβάλλαμε την ανάγκη να προσεγγίσουμε ανθρώπους που έχουν πληγεί αλλά δεν έχουν πόρους και μπορεί να μην έχουν μέσα μεταφοράς».

«Το συμπέρασμά μου είναι πως από τότε που εμφανίστηκε ο Τραμπ,

υπάρχει μεγαλύτερο ενδιαφέρον για το μοντέλο των Λαϊκών Συνελεύσεων ΡΜΑ ώστε να οικοδομηθούν ισχυρότερες συμμαχίες και δίκτυα σε όλη τη χώρα. Αυτή η κίνηση όμως δεν είναι προσανατολισμένη προς την επίτευξη της εκλογής των Δημοκρατικών. Χρειαζόμαστε ανεξάρτητες δομές ριζωμένες έξω από τα πολιτικά κόμματα στη βάση τους, όπου οι άνθρωποι φέρουν προ των ευθυνών όποιον κι αν βρίσκεται στην εξουσία».

Από τη Μαύρη Ζώνη της Αλαμπάμα στην Αυτόνομη Ζώνη των Ζαπατίστας

Παρότι η τρέχουσα αναπαραγωγή των PMAs στο Ράλεϊ μπορεί να είναι νέα, το μοντέλο αυτό πηγάζει από βαθιές παραδόσεις.

«Υπάρχει μία ιστορία εδώ», είπε Kali Akuno, ο συνδιοργανωτής της ομάδας *Cooperation Jackson* με βάση το Μισισίπι και οργανωτής της ομάδας *Malcolm X Grassroots Movement*. Ο Akuno, ο οποίος οργανώνει λαϊκές συνελεύσεις στο Τζάκσον, τόνισε πως «**η ιστορία αυτής της παράδοσης των λαϊκών συνελεύσεων πηγαίνει πολύ πίσω στη δουλεία**. Εδώ στο Μισισίπι, αμέσως μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο, υπήρχαν καλά οργανωμένες και σχεδιασμένες λαϊκές συνελεύσεις μεταξύ των πρώην υποδουλωμένων μαύρων με αντικείμενο τη διάδοση πληροφοριών, ειδήσεων, την προσπάθεια εύρεσης των οικογενειών και την επαναδημιουργία της κοινότητας. Αυτή η παράδοση και η μνήμη παρέμεινε ζωντανή στις δεκαετίες του 1950 και του ’60, ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια του *Καλοκαιριού της Ελευθερίας* (1964)[1]».

Το *Project South* αποβλέπει στο πρότυπο του κινήματος της Ελευθερίας των Μαύρων στα μέσα της δεκαετίας του ‘60 που οργανώθηκε στην Αλαμπάμα και ηγήθηκε από τις ομάδες *Lowndes County Freedom Organization* και *Student Nonviolent Coordinating Committee* την εποχή του Jim Crow. Η προσπάθεια επικεντρώθηκε στη Μαύρη Ζώνη της Αλαμπάμα, όπου οι λευκοί ιδιοκτήτες των φυτειών διατηρούσαν τον κοινωνικο-οικονομικό έλεγχο πάνω στους μαύρους κατοίκους, πολλούς από τους οποίους απασχολούσαν ως επίμορτους καλλιεργητές. Όταν οι μαύροι κάτοικοι της Lowndes County άρχισαν να οργανώνονται ενάντια στη σχεδόν απόλυτη καταπίεση στο δικαίωμα ψήφου των Αφροαμερικανών, πολλοί δέχθηκαν ως αντίποινα εξώσεις από τους λευκούς γαιοκτήμονες. Τότε οργανώθηκαν μαζικές συνελεύσεις και στήθηκαν ολόκληρες πόλεις από σκηνές για τη στέγαση των νέων αστέγων, μία υποδομή που κράτησε 2 χρόνια και περιλάμβανε την άμυνα της ίδιας της κοινότητας ενάντια στην λευκή ρατσιστική βία.

Στην ηλικία των 85, ο Nellie Nelson, πρώην επίμορτος καλλιεργητής στη Lowndes County, αναφέρει: «Ενδιαφερόμουν πολύ για τις μαζικές συνελεύσεις γιατί ήθελα να μάθω όλα όσα μπορούσα και να κάνω ό,τι ήταν δυνατόν καθώς χρειαζόμασταν μεγαλύτερη βοήθεια εδώ στη Lowndes County και έπρεπε να ενωθούμε».

Οι ακτιβιστές όμως κοιτάζουν και πέρα □□από τα σύνορα των ΗΠΑ, συμπεριλαμβανομένου του 6ου Παναφρικανικού Κογκρέσου που πραγματοποιήθηκε στην Τανζανία το 1974, καθώς και το Κίνημα Εθνικής Απελευθέρωσης των Ζαπατίστας, το οποίο εξαπέλυσε επίθεση κατά της κυβέρνησης του Μεξικού και της Συμφωνίας Ελεύθερου Εμπορίου της Βόρειας Αμερικής το 1994. Οι Ζαπατίστας, οι οποίοι συνεχίζουν να οργανώνουν και να κατέχουν έδαφος στην Τσιάπας στο Μεξικό, εδραίωσαν εξ αρχής τις κοινοτικές συνελεύσεις στην πολιτική τους παράδοση, ως μια μορφή αυτοκυβέρνησης και αυτονομίας για τις ιστορικά καταπιεσμένες κοινότητες αυτοχθόνων.

Εν τω μεταξύ, τα Παγκόσμια Κοινωνικά Φόρουμ χρονολογούνται από το 2001, όταν άνθρωποι από όλο τον κόσμο συγκεντρώθηκαν στη Βραζιλία για να δημιουργήσουν μια εναλλακτική δομή σύγκλισης ενάντια στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ, μία συγκέντρωση της παγκόσμιας καπιταλιστικής ελίτ. Εμπνευσμένα από το λατινοαμερικάνικο Encuentro, τα κοινωνικά φόρουμ έχουν έκτοτε οργανωθεί σε τοπικό, περιφερειακό, εθνικό και διεθνές επίπεδο, συμπεριλαμβανομένου και της περίπτωσης του Ιράκ, το οποίο πραγματοποίησε το 1ο του κοινωνικό φόρουμ το 2013 υπό το σύνθημα «ένα άλλο Ιράκ είναι δυνατό με ειρήνη, ανθρώπινα δικαιώματα και κοινωνική δικαιοσύνη». Μερικά από τα πρώτα PMAs στις ΗΠΑ έλαβαν χώρα σε τέτοιες συναθροίσεις, όπως το *Border Social Forum* στο Ελ Πάσο του Τέξας και στη Σιουδάδ Χουάρες.

Η οργάνωση *Project South* άρχισε να κλιμακώνει τις προσπάθειές της για να οργανώσει τις *Συνελεύσεις του Κινήματος του Νότου* στον άμεσο απόηχο της Αραβικής Άνοιξης και αναφέρει τις δημόσιες συνελεύσεις στην πλατεία Ταχρίρ ως πηγή έμπνευσης. Ομάδες ατόμων που είχαν τα ηνία της αντίστασης στην Αίγυπτο, συμπεριλαμβανομένου του κινήματος της 6ης Απριλίου, σήμερα καταδιώκονται βίαια και κυνηγιούνται από το καθεστώς του Αμπντέλ Φατάχ αλ Σίσι, με την υποστήριξη των Ηνωμένων Πολιτειών. Παρ' όλα αυτά, το *Project South* σημειώνει ότι η πλατεία Ταχρίρ αποτέλεσε σημαντικό χώρο αντίστασης, γράφοντας: «Η κυβέρνηση ανέστειλλε τις υπηρεσίες επικοινωνιών αλλά οι άνθρωποι έκαναν χρήση άλλων μεθόδων και έστησαν ιατρικές σκηνές, πολιτιστικά γεγονότα και πολιτικές συζητήσεις».

Η έναρξη του *Κινήματος Ελευθερίας του Νότου* το 2012 εμπνεύστηκε, εν μέρει, από τις καταστροφές που προκάλεσε ο τυφώνας Κατρίνα στις κοινότητες των ακτών του Κόλπου του Μεξικού. «Αφότου έγιναν μάρτυρες και βίωσαν την καταστροφή του τυφώνα Κατρίνα και την αδυναμία του κινήματος να ανταποκριθεί αποτελεσματικά, οι πιο ενεργοί του κινήματος εισήγαγαν περιφερειακές στρατηγικές για τη δημιουργία ισχυρότερων υποδομών και τη διασφάλιση της ικανότητας να ανταποκριθούν στις αυξανόμενες κρίσεις σε κάθε μέτωπο», γράφει το *Project*

South. Από το 2008 έχουν λάβει χώρα τουλάχιστον 400 συνελεύσεις (PMAs) στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Στην πορεία προς την 6η *Συνελεύση του Κινήματος του Νότου,* τον Οκτώβριο του περασμένου έτους, οι βασικές οργανώσεις που αποτελούν μέρος όλου αυτού του δικτύου οργάνωσαν δεκάδες συνελεύσεις στον νότο, οργανώνοντας πρώην φυλακισμένους στην Αλαμπάμα, νέους στην Ατλάντα και αγρότες στη Μαύρη Ζώνη. **Αναμένεται ότι ο αριθμός αυτός θα αυξηθεί, ίσως και να διπλασιαστεί φέτος. Συνελεύσεις θα λάβουν χώρα όλο το καλοκαίρι και νωρίς το φθινόπωρο.**

Πώς θα βγούμε από αυτό το αδιέξοδο;

Το *Κίνημα Λαϊκών Συνελεύσεων* (PMA) έχει διαδραματίσει έναν κρίσιμο ρόλο στο να ενωθούν μεταξύ τους τωρινοί και παλαιότεροι φυλακισμένοι καθώς και κινήματα στο εξωτερικό. Το 2011 η περιοχή Μοντγκόμερι στην Αλαμπάμα, φιλοξένησε τη Λαϊκή Συνέλευση Πρώην Κρατουμένων, που περιγράφεται ως «ιστορική συνάντηση αφιερωμένη σε τρεις κοινές στρατηγικές κατά των διακρίσεων στην απασχόληση, της κράτησης με χειροπέδες των γυναικών κρατουμένων κατά τη διάρκεια της εργασίας, και της στέρησης του δικαιώματος της ψήφου μετά την αποφυλάκιση».

Ο Kenneth Glasgow είναι ένας οργανωτής της *The Ordinary People Society* και του *Free Alabama Movement*, το οποίο αποτελείται από φυλακισμένους και το οποίο συντόνισε την **πανεθνική απεργία στις φυλακές τον περασμένο Σεπτέμβριο «για τον τερματισμό της δουλείας στην Αμερική».** Ο ίδιος αναφέρει ότι οι άνθρωποι σε όλη την Αλαμπάμα συνεχίζουν να οργανώνουν PMAs σχετικά με το σύστημα ποινικής δικαιοσύνης και τον πόλεμο των ναρκωτικών. Αυτό περιλαμβάνει συνελεύσεις με πρώην και νυν κρατούμενους και τις οικογένειές τους, κάτι που επιτυγχάνεται μέσω τηλεδιασκέψεων και επισκέψεων στις φυλακές.

«Θέτουμε ερωτήσεις και λαμβάνουμε πληροφορίες σχετικά με το τι πρέπει να τεθεί επί τάπητος, πότε και πώς. Μόλις το κάνουμε αυτό, είμαστε σε θέση να προβούμε σε κάποιο είδος δράσης.

Συνήθως είναι κάποιου είδους πορεία ή διαμαρτυρία για την ανάδειξη ενός συγκεκριμένου ζητήματος. Έχουμε ήδη παραστεί σε φυλακές και ενώπιον του Τμήματος Διορθώσεων για να κάνουμε πορείες και διαδηλώσεις».

Σε μια τέτοια συνέλευση, τον Ιανουάριο, το *Free Alabama Movement* αποφάσισε να ξεκινήσει ένα μποϊκοτάζ στην Aramark, τον κορυφαίο διανομέα τροφίμων στις φυλακές, και στην Corizon, μια βασική ιατρική εταιρεία που επωφελείται από τις φυλακές. «Οι λαϊκές συνελεύσεις λειτουργούν τόσο καλά επειδή είναι απλές. Οι άνθρωποι έρχονται με ερωτήσεις. Εμείς απαντάμε στα ερωτήματα αυτά με λύσεις».

Σύμφωνα με τον Glasgow, ο οποίος ζει στην πόλη Ντόθαν της Αλαμπάμα, **οι συνελεύσεις (PMAs) σε ολόκληρη την πολιτεία και τη νοτιότερη περιοχή έχουν αυξηθεί ραγδαία από τότε που εξελέγη ο Τραμπ.** Οι άνθρωποι είναι πραγματικά φοβισμένοι και θέλουν να εμπλακούν και να συμμετάσχουν.

Οι συνελεύσεις κερδίζουν έδαφος καθώς άνθρωποι σε όλη τη χώρα πειραματίζονται με νέους σχηματισμούς. Ο Ayako Maruyama και ο Kenneth Bailey συμμετέχουν στο *Design Studio for Social Intervention* στη Βοστώνη. Από τον Νοέμβριο, η οργάνωσή τους έχει δημιουργήσει ένα «Κέντρο αντιμετώπισης καταστάσεων έκτακτης ανάγκης», που διαμορφώθηκε με πρότυπο τα κέντρα αντιμετώπισης καταστάσεων έκτακτης ανάγκης για φυσικές καταστροφές, αλλά έχει σχεδιαστεί για να ανταποκρίνεται στην τρέχουσα πολιτική κρίση. Ο χώρος, ανοιχτός σε όλους, παρέχει ευκαιρίες για συλλογικό μοίρασμα τροφίμων, συλλογική θεραπεία, πολιτικές συζητήσεις, δημιουργία πολιτικής τέχνης, προβολές ταινιών, μελέτη ριζοσπαστικών βιβλίων και μουσικής. «Χρειαζόμαστε τρόπους ώστε να εκπαιδεύσουμε την κοινωνία για την αντιμετώπιση των κοινωνικών καταστάσεων έκτακτης ανάγκης, ως μέρος της πολιτικής μας πρακτικής», δηλώνει ο Bailey.

Ο Akuno υπογραμμίζει ότι «είναι μία διαρκής πάλη η οικοδόμηση λαϊκών συνελεύσεων, το να διατηρείται η λειτουργία τους, να κρατιούνται ζωντανές και άμεσα ανταποκρινόμενες στα ζητήματα

της ημέρας καθώς και το να μην μετατρέπονται σε σεχταριστικά οχήματα. **Όταν γίνονται σωστά, νομίζω πως οι συνελεύσεις αποτελούν τα πιο αποτελεσματικά εργαλεία της κοινωνικής δομής από τα κάτω προς τα πάνω, της συμμετοχικής δημοκρατίας που προβάλλει τα συμφέροντα των κοινοτήτων, σε αντίθεση με οποιοδήποτε άλλο μέσο έχω χρησιμοποιήσει ποτέ.**

Αυτή τη στιγμή η ύπαρξη των συνελεύσεων έχει σπουδαία σημασία διότι τόσοι πολλοί άνθρωποι στην κοινωνία μας βρίσκονται κοινωνικά προσανατολισμένοι προς τον ατομικισμό και την εξατομίκευση. Αυτό εκτρέφει μία ατμόσφαιρα και μία πολιτική κουλτούρα όπου δεν υπάρχει αλληλεγγύη. Η αλληλεγγύη όμως είναι μία απόλυτη ανάγκη τώρα. Η συνέλευση αποτελεί έναν πρακτικό τρόπο για να χτίσουμε την αλληλεγγύη και να θέσουμε ερωτήσεις όπως το πώς μπορούμε να αντισταθούμε, πώς μπορούμε να βρούμε διέξοδο από αυτό και ποιο είναι το πρόγραμμά μας ώστε να δημιουργήσουμε το μέλλον που θέλουμε».

Σημείωση:
1. Καμπάνια στις ΗΠΑ κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού του 1964 σε μια προσπάθεια για την εγγραφή σε εκλογικούς καταλόγους των νοτίων πολιτειών όσων περισσότερων Αφροαμερικανών ψηφοφόρων.

Πηγή:https://www.alternet.org/activism/why-popular-assemblies-springing-across-country-are-building-blocks-resistance

Το κείμενο δημοσιεύεται στο Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 19.

Μικρό Οδοιπορικό στα Μέτωπα Υπεράσπισης του Νερού

Γιώργος Παπαχριστοδούλου

Το μικρό οδοιπορικό μας στα τρέχοντα κοινωνικά μέτωπα της υπεράσπισης του νερού ως ελεύθερου φυσικού κοινωνικού αγαθού ξεκινά από την Κρήτη, μια από τις περιοχές της χώρας που αντιμετωπίζει τον κίνδυνο ερημοποίησης, όπως συμβαίνει με τη δυτική Στερεά Ελλάδα, το μεγαλύτερο μέρος της Πελοποννήσου, την ορεινή ζώνη των Ιονίων νήσων, τα νησιά του Αιγαίου, την Εύβοια και μέρος της Ηπείρου, της Θεσσαλίας και της Θράκης.

Την παραπάνω οδυνηρή προοπτική για την βιοποικιλότητα, το νερό και το έδαφος του νησιού, δεν συμμερίστηκε η Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας η οποία πρόσφατα ενέκρινε το επενδυτικό σχέδιο «**Ίτανος Γαία**» που αφορά το Κάβο Σίδερο στην περιοχή της Σητείας. Ειδικότερα, πρόκειται για την περίφημη επένδυση κοντά στο Φοινικοδάσος του Βάι στην οποία εμπλέκεται άμεσα η μονή Τοπλού και μια εταιρεία βρετανικών συμφερόντων.

Τον Μάιο του 2016, 17 φορείς και 123 πολίτες προσέφυγαν για την ακύρωση του Προεδρικού Διατάγματος και παρόλο που η επίμαχη περιοχή έχει ενταχθεί στο δίκτυο Natura 2000, ενώ επιμέρους τμήματά της έχουν χαρακτηρισθεί ως Ζώνη Ειδικής Προστασίας (ΖΕΠ) για την ορνιθοπανίδα, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι μπορεί να προχωρήσει ένα σχέδιο κατασκευής τουριστικών κατοικιών το οποίο, πέρα από την προώθηση του μοντέλου του μαζικού τουρισμού, απειλεί τους υδάτινους πόρους της περιοχής καθώς προβλέπει τη δημιουργία γηπέδου γκολφ. Όπως είναι γνωστό, ένα τέτοιο γήπεδο έχει μεγάλες απαιτήσεις άρδευσης, έστω και εποχικές, γεγονός που σημαίνει μεγάλη κατανάλωση νερού. Συγκεκριμένα, σε έναν χρόνο ένα γήπεδο γκολφ καταναλώνει περίπου 1.000.000 μ3 νερό, όσο καταναλώνει, δηλαδή, την ίδια χρονική περίοδο μια πόλη με πληθυσμό 11.000 κατοίκων! Αναρωτιέται λοιπόν κανείς ποιες θα είναι οι επιπτώσεις από τη συγκεκριμένη επένδυση όσον αφορά την επάρκεια του νερού στην πλέον ξηροθερμική περιοχή της Ευρώπης, που ήδη από το 1995 έχει ενταχθεί στις επικίνδυνες για ερημοποίηση περιοχές.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η απόφαση του ανώτατου ακυρωτικού δικαστηρίου μπορεί να αποκτήσει πιλοτικό χαρακτήρα για

αντίστοιχα σχέδια που απειλούν τους φυσικούς πόρους και προωθούνται με τη μέθοδο του *fast track* την οποία εγκαινίασε το παλιό πολιτικό σύστημα των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και υιοθετεί σήμερα, με μαεστρικό τρόπο, η πρώτη φορά Αριστερά. Όπως αναφέρεται στην απόφαση, το επενδυτικό σχέδιο, έχει χαρακτηριστεί από το 2012 στρατηγική επένδυση με απόφαση της Διυπουργικής Επιτροπής Στρατηγικών Επενδύσεων, που σημαίνει ότι για να εξυπηρετηθεί μια επιθετική επιχειρηματικότητα, παρακάμπτονται οι αντιρρήσεις των περιβαλλοντικών οργανώσεων και των πολιτών και η περιβαλλοντική νομοθεσία.

- **ΡΕΘΥΜΝΟ:**

Η προστασία του νερού απασχολεί και όσους αντιστέκονται σε φαραωνικές εγκαταστάσεις που χρησιμοποιούν το νερό για ενεργειακούς σκοπούς, μακριά από τις κοινωνικές ανάγκες.

Σε πρόσφατη ανακοίνωσή της η **Συντονιστική Ομάδα Ρεθύμνου του Παγκρήτιου Δικτύου κατά των βιομηχανικών ΑΠΕ** αναφέρεται στον υβριδικό σταθμό της ΤΕΡΝΑ στο φράγμα Ποταμών. Σημειώνει: «Το φράγμα Ποταμών σχεδιάστηκε για “την άρδευση του κάμπου του Ρεθύμνου και την ουσιαστική ενίσχυση της υδροδότησης του Δήμου Ρεθύμνου”. Όλες οι εγκρίσεις Περιβαλλοντικών Όρων που του έχουν δοθεί αφορούν αποκλειστικά την ύδρευση των δήμων Ρεθύμνου και Αρκαδίου και την άρδευση 25.820 στρεμμάτων σε δήμους Ρεθύμνου και Αρκαδίου. Ωστόσο, λίγο πριν τα εγκαίνια του φράγματος το 2009, άρχισαν να προετοιμάζουν την κοινή γνώμη για την “ενεργειακή αξιοποίηση” του».

Μετά την υπογραφή της συμφωνίας με την ΤΕΡΝΑ, το 2012, ο Οργανισμός Ανάπτυξης Κρήτης ΑΕ συμπεριφέρεται πλέον απροκάλυπτα ως πλασιέ, διαφημίζοντας το “μεγάλο αναπτυξιακό έργο”, τον υβριδικό της ΤΕΡΝΑ», συνεχίζει η επιτροπή και θέτει το ακόλουθο ερώτημα:

«Για ποιόν είναι “αναπτυξιακό” ένα έργο που θα καταστρέψει ανεπιστρεπτί τόσες προστατευόμενες περιοχές σε Ρέθυμνο, Αμάρι και Σητεία για να παράγεται ρεύμα 50 MW για 8 ώρες μόνο την

ημέρα, το οποίο θα πουλιέται στο δίκτυο προς 236 ευρώ η μεγαβατώρα όταν η λιανική τιμή της μεγαβατώρας στο διασυνδεδεμένο δίκτυο είναι 70 ευρώ;»

Με λίγα λόγια: Τόσα χρόνια, η προπαγάνδα των εταιρειών ΑΠΕ υποστήριζε ότι θα σωθεί ο πλανήτης με την αξιοποίηση του ήλιου και του αέρα και θα κλείσουν τα θερμοηλεκτρικά εργοστάσια. Κι αφού ξεριζώθηκαν χιλιάδες στρέμματα πολύτιμης βλάστησης και τσιμεντώθηκαν βουνά για να γεμίσουν ανεμογεννήτριες, η ΤΕΡΝΑ ομολογεί πως όχι μόνο δεν μας σώζουν οι ανεμογεννήτριες αλλά το ασταθές ρεύμα που παράγουν δημιουργεί προβλήματα στο δίκτυο και στα θερμοηλεκτρικά εργοστάσια!».

- **ΦΘΙΩΤΙΔΑ:**

Αρνητικές μπορεί να αποδειχτούν οι εξελίξεις όσον αφορά το νερό στην περιοχή της Φθιώτιδας. Όπως ανακοίνωσε στις 24 Ιουλίου το υπουργείο Τουρισμού υπογράφηκε το Προεδρικό Διάταγμα για την οριοθέτηση του Atalanti Hills, της πρώτης Περιοχής Ολοκληρωμένης Τουριστικής Ανάπτυξης (ΠΟΤΑ) σε μη παραθαλάσσια περιοχή στην Ελλάδα και συγκεκριμένα στον Έξαρχο της Αταλάντης.

Στην ανακοίνωσή του το υπουργείο υποστηρίζει ότι βασικό χαρακτηριστικό της επένδυσης αποτελεί «το περιορισμένο περιβαλλοντικό αποτύπωμα καθώς οι κτηριακές εγκαταστάσεις θα καλύψουν μόνο το 2,56% της συνολικής έκτασης της ΠΟΤΑ, δηλαδή 420 από τα 12.500 στρέμματα».

Δεν λέει ωστόσο κουβέντα για την κατασκευή τριών γηπέδων γκολφ (18 οπών το καθένα), τα οποία απειλούν να στραγγίσουν τα υδάτινα αποθέματα της περιοχής. Όπως αναφέραμε στην αρχή, ένα γήπεδο γκολφ απαιτεί ετησίως όσο νερό καταναλώνει μια πόλη με πληθυσμό 11.000 κατοίκων.

Τι άλλες επιπτώσεις στο περιβάλλον έχει όμως ο τουρισμός τύπου γκολφ;

Για να συντηρηθεί ο χλοοτάπητας των γηπέδων απαιτείται επίσης

εντατική χρήση φυτοφαρμάκων, τα οποία είναι κυρίως χημικά και όχι οργανικά. Έτσι, προκαλείται ρύπανση και αλάτωση του εδάφους, ρύπανση των επιφανειακών και υπογείων υδάτων καθώς και της τοπικής ατμόσφαιρας. Η εγκατάσταση γηπέδων γκολφ έχει ως αποτέλεσμα την αλλαγή των χρήσεων γης, μέσα από τη δημιουργία μεγάλης κλίμακας υποδομών, σε βάρος παραγωγικών δραστηριοτήτων όπως η γεωργία.

Πώς συμβιβάζεται λοιπόν το συγκεκριμένο μοντέλο τουριστικής μονοκαλλιέργειας με την δημόσια συζήτηση που αναπτύσσεται, εν μέσω οικονομικής ύφεσης, για την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας, όταν δεσμεύεται ένας πολύτιμος φυσικός πόρος όπως το νερό;

- **ΕΥΒΟΙΑ:**

Στην ίδια περιοχή, αυτήν της Στερεάς Ελλάδας, το τελευταίο χρονικό διάστημα δραστηριοποιείται εκ νέου η ομάδα πολιτών για τη διάσωση και ανάδειξη του υγροβιότοπου του Κολοβρέχτη. Ο υγροβιότοπος βρίσκεται στα σύνορα των δήμων Μεσσαπίων-Διρφύων και Χαλκιδέων, μεταξύ Ψαχνών και Νέας Αρτάκης, στην κεντρική Εύβοια. Στον Κολοβρέχτη έχουν καταγραφεί 193 είδη πουλιών εκ των οποίων τα 56 προστατευόμενα (ερωδιοί, χαλκόκοτες, γλαρόνια, πρασινοκέφαλες πάπιες, γερακίνες, καλημάνες).

Την τελευταία 3θετία η λογική του κέρδους σε βάρος Φύσης-Κοινωνίας, η συστηματική αδιαφορία πολιτείας και αυτοδιοίκησης, παρά τις κατά καιρούς αναλαμπές, πλήττουν θανάσιμα τον υγροβιότοπο. Με τον χρόνο ο Κολοβρέχτης υποβαθμίζεται περιβαλλοντικά, μειώνεται η έκταση του, ενώ οι πολίτες της περιοχής στερούνται την πρόσβαση σε ένα σημαντικό φυσικό και κοινωνικό πόρο.

Η ομάδα πολιτών διεκδικεί την άμεση απομάκρυνση των καταπατητών, την προστασία της καμμένης περιοχής, την φυσική αποκατάσταση της περιβαλλοντικής ζημιάς, όπως προβλέπει η ελληνική και κοινοτική νομοθεσία, την απόδοση των καταπατημένων εκτάσεων στον υγρότοπο, τη διενέργεια

συστηματικών ελέγχων με δημιουργία παρατηρητηρίου της ρύπανσης των νερών, τη δημιουργία ενός δημόσιου προγράμματος διαχείρισης του βιότοπου, την εγκατάσταση παρατηρητηρίων για τα πουλιά, τη μελέτη της χλωρίδας και της πανίδας, την προώθηση του ήπιου φυσιολατρικού τουρισμού, της παράκτιας αλιείας.

- **ΒΟΛΟΣ:**

Τον αγώνα τους για την προστασία του νερού από τη ρύπανση συνεχίζουν και οι κάτοικοι του Βόλου, όπου φέτος συγκροτήθηκε η *Συμμαχία για το Νερό*. Η *Συμμαχία για το Νερό*, η οποία αντιστέκεται σθεναρά στη χλωρίωση των πηγαίων νερών στα χωριά του Πηλίου, αγωνίζεται με στόχο την προστασία του υδάτινου περιβάλλοντος και του νερού ως κοινωνικό και δημόσιο αγαθό.

Για την έξαρση του φυτοπλαγκτόν, η οποία παρατηρήθηκε φέτος στις ακτές του Παγασητικού κόλπου, θεωρεί ότι απαιτείται η έγκυρη και επιστημονική μελέτη του φαινομένου έτσι ώστε να εντοπιστούν και να αντιμετωπιστούν οι πραγματικές αιτίες που το προκαλούν. Την ίδια ώρα καθολικό αίτημα της κοινωνίας είναι από τη μια η λειτουργία του Βιολογικού Καθαρισμού στο μέγιστο βαθμό και από την άλλη η προστασία της θάλασσας από κάθε είδους ρύπανση (βιομηχανικά λύματα, κοκ).

- **ΘΑΣΟΣ:**

Προβλήματα με την υδροδότηση της αντιμετωπίζει αυτό το καλοκαίρι η Θάσος. Σε ανακοίνωση της με ημερομηνία 26 Ιουλίου, η ανοιχτή επιτροπή Θάσος νερό SOS σημειώνει:

«Οι διακοπές υδροδότησης στη θάσο δεν οφείλονται σε ανομβρία. Όπως τονίζουν όλοι οι ειδικοί επιστήμονες έχουμε υπερεπαρκείς βροχές, ενώ και το έδαφος του νησιού μας είναι ιδανικό για να συγκρατεί το νερό, χάρη στη σύσταση και τη διαμόρφωσή του. Η λειψυδρία οφείλεται στην ανορθολογική διαχείριση του υπεράφθονου φυσικού νερού από τη ΔΕΥΑΘ. Είτε αυτή οφείλεται σε ανικανότητα είτε σε ανομολόγητα σχέδια, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο. Το νησί μας καίγεται. Οι ζωές μας βλάπτονται. Η δημόσια

υγεία κινδυνεύει. Οι επιχειρήσεις μας ζημιώνονται. Μπορούμε και πρέπει να τα σταματήσουμε όλα αυτά. Το οφείλουμε στους εαυτούς μας και στα παιδιά μας.

Δυστυχώς, τα προβλήματα αυτά απαξιώνουν τον δημόσιο χαρακτήρα της ΔΕΥΑΘ προετοιμάζοντας το έδαφος για την ιδιωτικοποίησή της. Σε όλες τις χώρες που έπεσαν στα νύχια των πολυεθνικών, οι ιδιωτικοποιήσεις ξεκίνησαν με τέτοιες διακοπές και υποβάθμιση της ποιότητας του νερού. Έτσι ο κόσμος, που αγνοεί τον πραγματικό υπαίτιο, εξεγείρεται ενάντια στη δημόσια ύδρευση, ελπίζοντας ότι κάποια πολυεθνική-επενδυτής θα φέρει βελτιώσεις. Αυτό όμως που έγινε παντού όπου προχώρησε η ιδιωτικοποίηση, ήταν η πολυεθνική να αρπάξει τις υποδομές, να πολλαπλασιάσει την τιμή του νερού για να αυξήσει τα κέρδη της και να χειροτερέψει δραματικά τις παροχές για να μειώσει τα έξοδά της».

Η επιτροπή διοργανώνει συναυλία με τη συμμετοχή του Αργύρη Μπακιρτζή, την Παρασκευή 4 Αυγούστου, στις Αποθήκες του Μεταλλευτικού Συγκροτήματος Θάσου (Παλατάκι) Λιμεναρίων.

- **ΣΚΙΟΥΡΙΕΣ:**

Το νερό βρίσκεται στο επίκεντρο του αγώνα και στην κατεχόμενη ΒΑ Χαλκιδική, όπου αυτές τις ημέρες στη Μεγάλη Παναγιά διοργανώνεται δεκαήμερο αγώνα με εκδηλώσεις, συζητήσεις και δράσεις στο βουνό το οποίο προορίζεται να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της Ελντοράντο Γκολντ και της ανεξέλεγκτης μεταλλευτικής δραστηριότητας. Όπως τονίζουν οι κάτοικοι της περιοχής οι υδατικοί πόροι της ΒΑ Χαλκιδικής αφήνονται στο έλεος της εταιρείας Ελληνικός Χρυσός, το επενδυτικό σχέδιο της οποίας προβλέπει μαζικές αποστραγγίσεις και υποβάθμιση της ποιότητάς τους καθώς το Σχέδιο Διαχείρισης Λεκανών Απορροής Ποταμών του Υδατικού Διαμερίσματος Κεντρικής Μακεδονίας που εγκρίθηκε το 2014, δεν είχε στόχο την προστασία των νερών της περιοχής αλλά την προστασία των μεταλλευτικών δραστηριοτήτων και του εγκεκριμένου Επενδυτικού Σχεδίου της Ελληνικός Χρυσός.

- **ΑΧΕΛΩΟΣ:**

Ολοκληρώνουμε το οδοιπορικό μας με τη μάχη – σύμβολο του οικολογικού κινήματος, μια μάχη που αφορά την υπεράσπιση του φυσικού περιβάλλοντος των κοινών αγαθών από τη λεηλασία της «ανάπτυξης», ό,τι προσωπείο κι αν φοράει αυτή. Πρόκειται φυσικά για την εκτροπή του Αχελώου, σχέδιο το οποίο δεν εγκαταλείπεται από τη στιγμή που το υπουργείο περιβάλλοντος, και προσωπικά ο αναπληρωτής υπουργός Περιβάλλοντος Σωκράτης Φάμελλος, προωθούν τη λειτουργία του μεγάλου υδροηλεκτρικού φράγματος στη Μεσοχώρα, που αποτελεί έργο κεφαλής στο σχέδιο της εκτροπής.

Το μέτωπο κατά του φράγματος μεγαλώνει με κορύφωση τον μήνα Αύγουστο με διαδήλωση στη Μεσοχώρα την Κυριακή 13 Αυγούστου, ενώ τις προηγούμενες ημέρες διοργανώνονται δραστηριότητες από τους κατοίκους του χωριού, την αυτόνομη συνάντηση αγώνα και το πανελλαδικό δίκτυο «Μεσοχώρα-Αχελώος SOS».

Σε ανακοίνωση του το δίκτυο επισημαίνει «το κράτος και η ΔΕΗ αντιμετωπίζουν το ποτάμι, τα νερά και, γενικότερα, τους φυσικούς πόρους, σαν αντικείμενο εκμετάλλευσης και σαν μέσο για να αντληθούν υλικοί πόροι. Ανοίγουν διάπλατα τον δρόμο στην ιδιωτικοποίηση των νερών και της ενέργειας. Δεν νοιάζονται για το αν και το νέο τους σχέδιο θα συνεχίσει να έχει τεράστιες περιβαλλοντικές επιπτώσεις και αν θα οδηγήσει στον αφανισμό της Μεσοχώρας». Καταλήγοντας απαιτεί την οριστική ακύρωση του σχεδίου εκτροπής και το γκρέμισμα του φράγματος Μεσοχώρας.

******Το οδοιπορικό μετ***αδόθηκε ραδιοφωνικά τη *Δευτέρα 31 Ιουλίου στην* **αυτοδιαχειριζόμενη *εκπομπή «Π*άγιες και διαρκείς ανάγκες στην ΕΡΤ Χανίων». Το ηχητικό της εκπομπής εδώ:**

Φαρενάιτ 451: Τα Βιβλία Δίχως Αναγνώστες

Αλέξανδρος Σχισμένος

Όταν ο Ray Bradbury έφυγε από τη ζωή σε βαθιά γεράματα το 2012, η θέση του στην ιστορία της λογοτεχνίας, αλλά και του κινηματογράφου[1], είχε εδραιωθεί πάνω σε μία διαβόητη δυστοπική αφήγηση με τον τίτλο 'Farenheit 451', ένα βιβλίο για το τέλος των βιβλίων, που εκδόθηκε το 1953 και έγινε κατευθείαν πασίγνωστο. Ας δούμε λίγο αυτούς τους αριθμητικούς δείκτες:

Φαρενάιτ 451, όπως δηλώνει ήδη ο υπότιτλος του βιβλίου είναι η «θερμοκρασία στην οποία το βιβλίο αναφλέγεται και καίγεται». Είναι αριθμός συμβολικός και όχι ακριβής, φυσικά, αφού η θερμοκρασία εξαρτάται από το είδος του χαρτιού και τη μέθοδο τυπώματος του βιβλίου, αλλά αυτό δεν έχει καμία σημασία παρά μόνο ως κενή ακριβολογία. Αυτό που έχει σημασία είναι ακριβώς το *γεγονός* ότι τα βιβλία καίγονται και καίγονταν και θα καίγονται, μία πραγματικότητα που συγκλόνισε τον νεαρό Ray, όταν έμαθε για την πυρπόληση της βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας. «Έκλαψε, όταν έμαθε, σε ηλικία 9 ετών, ότι η αρχαία βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας είχε καεί», γράφει ο μελετητής της αμερικάνικης λογοτεχνίας John Cusatis[2].

Αυτή η ανεπίστρεπτη απώλεια της ιστορικής μνήμης και της πολιτισμικής δημιουργίας της εγγράμματης ανθρωπότητας, το αναπόφευκτο τέλος του γραπτού λόγου στην πυρά, δεν είναι *φυσικό γεγονός*, όπως είναι η φυσική φθορά που κάνει το χαρτί να κιτρινίζει σαν ήλιος, εκπυρώνοντας, δίχως να αφανίζει τις λέξεις και διατηρεί, σε αρχαία παλίμψηστα και παπύρους της Βύβλου τα ίχνη των φαντασιακών σημασιών μπροστά στην επερχόμενη σιωπή του παρελθόντος. Η πυρά, αντιθέτως, καταργεί τη χρονικότητα, τη διάρκεια του γραπτού κειμένου και αντιστρέφει τη βεβαιότητα ενός Derrida, πως η γραπτή έκφραση

διατηρείται «παρά την πλήρη απουσία του υποκειμένου και πέρα από τον θάνατό του»[3]. Το κάψιμο ενός βιβλίου, αυτό που δηλώνεται συμβολικά από την αριθμητική έκφραση «Φάρενάιτ 451» είναι *ιστορικό γεγονός*, γεγονός που έχει την *αρχή* του στη δράση των ανθρώπων, δηλαδή ***πολιτικό γεγονός***.

Ας πάμε στο 1953, τη χρονιά που εκδόθηκε το βιβλίο. Ως δήλωση έτους, ο αριθμός δεν παραπέμπει σε ένα αφηρημένο συμβολισμό ενός τύπου ιστορικής και πολιτικής πράξης, αλλά σε πλέγματα ιστορικών και πολιτικών πράξεων, σε ιστορικές πραγματώσεις του αφηρημένου συμβολισμού.

Μέτα από την πυρπόληση της βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας από τον Καίσαρα και από τον Χαλίφη, μετά τις πυρές των απαγορευμένων βιβλίων της Ιεράς Εξέτασης και ακόμη και μετά την ενηλικίωση του ίδιου του Bradbury, ήρθαν οι δημόσιες «γιορτές» καύσης βιβλίων των Ναζί και οι διώξεις συγγραφέων και ποιητών από τον Στάλιν. Τον Οκτώβριο του 1953, όταν βγήκε το βιβλίο, οι Ναζί είχαν μόλις ηττηθεί ενώ ο Στάλιν είχε πριν λίγους μήνες πεθάνει, η εργατική εξέγερση της 17^{ης} Ιούνη στην Ανατολική Γερμανία είχε καταπνιγεί και στις Η.Π.Α. η μελανή οπή του πογκρόμ που εξαπέλυσε ο γερουσιαστής ΜακΚάρθυ κατάπινε κάθε δημόσια φωνή. Ο Bradbury λοιπόν δεν χρειαζόταν να ταξιδέψει με τα φτερά της φαντασίας στο αρχαίο λιμάνι της Αλεξάνδρειας. Η θερμοκρασία που επέλεξε για τίτλο και δηλώνει την καύση του βιβλίου, την καταστροφή της ιστορικής μνήμης και της ανθρώπινης δημιουργίας ως πολιτική πράξη, το Φάρενάιτ 451, ήταν η θερμοκρασία της εποχής του, του σκοτεινού 20^{ου} αιώνα.

Ας δούμε πολύ σύντομα το πανόραμα της επερχόμενης δυστοπίας που περιγράφεται στις σελίδες του βιβλίου. Ο Bradbury μας παρουσιάζει μία κοινωνία όπου ΟΛΑ τα βιβλία είναι απαγορευμένα, και τεράστιες οθόνες τηλεόρασης, διαρκώς ανοιχτές, καταλαμβάνουν τους τοίχους των σπιτιών και τη φαντασία των υπηκόων. Σε αυτή την κοινωνία η ιστορική ακολουθία των καταλόγων των απαγορευμένων βιβλίων έχει πλέον περαιωθεί, έχει ολοκληρωθεί και στρατιές ‘πυρανθρώπων’ (ο

Bradbury παίζει με την κυριολεκτική σημασία της αγγλικής λέξης fireman που σημαίνει ‘πυροσβέστης’, μα στην ελληνική το λογοπαίγνιο χάνεται), εκπαιδευμένοι και στρατολογημένοι από το Κράτος (με Κ κεφαλαίο) καταστρέφουν τα τελευταία εναπομείναντα σε κρύπτες βιβλία. Ένα τέτοιο βιβλίο βρίσκει ο ήρωας του βιβλίου, ο εκπαιδευμένος κρατικός καταστροφέας βιβλίων Μόνταγκ, αλλά αντί να το καταστρέψει, το διαβάζει. Και η ζωή του αλλάζει.

Η ανάγνωση του βιβλίου, η πράξη της ανάγνωσης αποκαλύπτει στον Μόνταγκ τις δυνατότητες ενός εσωτερικού διαλόγου και τον απέραντο εσωτερικό ορίζοντα, του αποκαλύπτει το εσωτερικό βάθος της υποκειμενικότητάς του, τη σκέψη που αναδύεται μέσα στη σιωπή και παρά τη σιωπή αναδημιουργεί, αναδιπλασιάζει και πολλαπλασιάζει τον εαυτό της και τους φαντασιακούς της τόπους. Η ανάγνωση ενός βιβλίου κάνει τον Μόνταγκ να εξεγερθεί συνειδησιακά, να μην χωράει στην επιφάνεια της οθόνης, να αρνείται την κενή ψυχαγωγία και τη χαυνωτική ηδονή του θεάματος. Επίσης, συναντά μία ακόμη αναγνώστρια (πράγμα που σε αυτή την κοινωνία είναι ανατρεπτικός πολιτικός χαρακτηρισμός) και γνωρίζει, με ανοιχτό πλέον τον εσωτερικό ορίζοντα της συνείδησής του, τον έρωτα για τον άλλο, τον πόθο υπέρβασης του εαυτού. Από διώκτης, γίνεται διωκόμενος, από φρουρός γίνεται παρίας και οι συνάδελφοί του στρέφονται, με το διαχρονικό μένος των οργάνων της τάξης για όσους αυτομολούν, εναντίον του σε ένα ανθρωποκυνηγητό.

Ενώ κάθε ελπίδα μοιάζει να έχει χαθεί, ο Bradbury μας αφήνει στο τέλος μία μικρή διέξοδο. Κυνηγημένος ο Μόνταγκ και αφού έχει καταστρέψει το βιβλίο που τον μάγεψε για να χάσουν οι διώκτες του τα ίχνη του, συναντά έξω από τα όρια της πόλης, στην ύπαιθρο, εκτός κοινωνίας, στη φύση, μία άλλη ομάδα ανθρώπων. Μία ομάδα που προσπαθεί να αντισταθεί στην καταστροφή της μνήμης, μία ομάδα διάσωσης του παρελθόντος που αγαπά τα βιβλία και ο Μόνταγκ ενώνεται μαζί τους.

Σώθηκε λοιπόν η ανάγνωση; Δυστυχώς όχι. **Η διάσωση του παρελθόντος, η διατήρηση της ιστορικής μνήμης, αν δεν υπάρχει**

ο δημόσιος χώρος του αναστοχασμού, της κριτικής και της αναζωογόνησης της ιστορικής μνήμης, μπορεί να γίνει καθήλωση. Ας δούμε πώς περιγράφουν οι άνθρωποι των βιβλίων την κοινότητά τους: «Και *είμαστε* επίσης εμπρηστές βιβλίων. Διαβάσαμε τα βιβλία και ύστερα τα κάψαμε από φόβο μήπως και τα βρουν. Τα μικροφίλμ δεν μας βοηθούσαν· ταξιδεύαμε συνεχώς, δεν θα θέλαμε να θάβουμε τα μικροφίλμ και να επιστρέφουμε αργότερα. Υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να τα ανακαλύψουν. Είναι προτιμότερο να τα φυλάμε μέσα στα κεφάλια μας, όπου κανείς δεν μπορεί να τα δει ούτε να υποψιαστεί την ύπαρξή τους. Είμαστε όλοι αποσπάσματα ή και μεγάλα κομμάτια Ιστορίας, Λογοτεχνίας και Διεθνούς Δικαίου· ο Μπάυρον, ο Τομ Παίην, ο Μακιαβέλι, ο Χριστός, οι πάντες εδώ. Και η ώρα είναι περασμένη. Και ο πόλεμος όπου να ‘ναι αρχίζει[4]».

Οι άνθρωποι-βιβλία δεν είναι αναγνώστες, είναι *ζωντανά βιβλία*. Αλλά εδώ επανέρχονται οι ενστάσεις που διατύπωσε ο Πλάτων ενάντια στον γραπτό λόγο, ότι τα γραπτά κείμενα *δεν σου απαντούν*. Παρομοίως και τα *ζωντανά βιβλία*, δεν απαντούν, απλώς διατηρούν, επαναλαμβάνουν, αφηγούνται το ήδη γραμμένο. Το υποκείμενο που έγινε βιβλίο δεν είναι ο αναγνώστης, είναι το βιβλίο.

Μέσα στην αναγκαία ταύτιση, στη διαρκή απομνημόνευση και επανάληψη των διασωθέντων ήδη γραμμένων κειμένων έχει χαθεί η απόσταση ανάμεσα στον αναγνώστη και το κείμενο, η απόσταση και η γέφυρα που ορίζουν τον τόπο της *ερμηνείας*, τον τόπο της *φαντασιακής ανάπλασης του νοήματος*, τον τόπο της *κριτικής ανάγνωσης* και της επερχόμενης δημιουργίας. Χωρίς αυτόν τον τόπο, τα βιβλία μένουν στέρφα, ανίκανα να γεννήσουν νέα νοήματα, ανίκανα να βρουν *αναγνώστες*. Και ο συγγραφέας το γνωρίζει αυτό, ο άνθρωπος-βιβλίο το παραδέχεται: «Το μόνο που θέλουμε είναι να διατηρήσουμε άθικτη τη γνώση που πιστεύουμε ότι χρειαζόμαστε. Προς το παρόν, δεν έχουμε σκοπό να ερεθίσουμε ούτε να εξοργίσουμε κανέναν[5]», καθώς οι άνθρωποι-βιβλία δεν δημιουργούν πραγματικά *κοινότητα*, αλλά *βιβλιοθήκη*.

Ο Bradbury μας λέει λοιπόν ότι μπορεί να καταστραφεί μαζί με

το βιβλίο και την ιστορική μνήμη που αυτό περιέχει και η ίδια η ανάγνωση, ο τόπος της κριτικής σκέψης, και στο ιδιωτικό και στο δημόσιο πεδίο. Αλλά μας λέει και κάτι παραπάνω: ότι αυτή η καταστροφή είναι πολιτική πράξη και ότι το ατομικό δεν μπορεί παρά να ακολουθήσει, αν καταστραφεί το κοινωνικό. Ούτε αρκεί το ατομικό για να ανασυστήσει το κοινωνικό δίχως το δημόσιο, αφού η κοινότητα-βιβλιοθήκη δεν περιέχει ελεύθερο δημόσιο χώρο. Η διέξοδος λοιπόν προσφέρεται στις ενδεχόμενες μέλλουσες γενιές, αυτές που, αφού ακούσουν τα παλαιά βιβλία, ίσως τα κρίνουν, ίσως τα αμφισβητήσουν, ίσως εν τέλει, γράψουν τα δικά τους και δημιουργήσουν τον ελεύθερο δημόσιο χώρο της συζήτησης. Μόνο έτσι μπορεί να σωθεί το παρελθόν, όταν μεταβολίζεται ως παρόν στη πράξη της ελευθερίας που δημιουργεί το μέλλον.

Λίγο πριν πεθάνει και ενώ είχε αρχίσει να εκθέτει διάφορες περίεργες συνωμοσιολογικές απόψεις, ο Bradbury δήλωσε πως το βιβλίο του έχει λιγότερη σχέση με τον πολιτικό ολοκληρωτισμό, από όσο έχει με την κυριαρχία της *τηλεόρασης*. Αυτή η κυριαρχία καταστρέφει και την ιστορική μνήμη και την ανάγνωση, όχι μέσω της πολιτικής καύσης, αλλά μέσω του κατατεμαχισμού και του πληθωρισμού, προσφέροντας, αντί για γεγονότα, θραύσματα πληροφοριών ή *γεγονοτοειδή* (factoids): «Η τηλεόραση σου δίνει τις ημερομηνίες του Ναπολέοντα, αλλά όχι το ποιος ήταν» δήλωσε και επέμεινε πως «σε πνίγουν με τόσες πληροφορίες, που αισθάνεσαι φουσκωμένος[6]».

Το 2017, καθιερώθηκαν στο κοινωνικό φαντασιακό και μέσω του Διαδικτύου οι έννοιες fake-news και post-truth, ψευδοειδήσεις και μετα-αλήθεια, ως ισχυρά πολιτικά εργαλεία, ικανά να διαμορφώνουν την κοινωνική πραγματικότητα. Το Διαδίκτυο βέβαια δεν είναι τηλεόραση, φέρει νέες προβληματικές. Διαβάζοντας το Φαρενάιτ 451 είναι ευκαιρία να αναρωτηθούμε ποια είναι η θερμοκρασία της δικής μας εποχής.

Παρακάμπτοντας βέβαια το ερώτημα, ποιος άνθρωπος θα αφιέρωνε τη ζωή και τη μνήμη του για να διασώσει κείμενα του Διεθνούς Δικαίου;

Σημειώσεις:
[1] Το 1966 το Farenheit 451 έγινε ταινία από τον Φρανσουά Τρυφώ.
[2] Cusatis, John (2010). Research Guide to American Literature: Postwar Literature 1945–1970. Facts on File Library of American Literature. 6, εκδ. Infobase Publishing, Ν. Υόρκη.
[3] Derrida, Jacques (1967) Περί Γραμματολογίας, εκδ. Γνώση, 1990, Αθήνα.
[4] Από το Φαρενάιτ 451, όπως παρατίθεται στον τόμο Περί βιβλιοθηκών, εκδ. Άγρα, Αθήνα 2009, σσ. 180-181.
[5] Ο.π.
[6] https://www.laweekly.com/news/ray-bradbury-fahrenheit-451-misinterpreted-2149125

«Χρυσές» Ευκαιρίες Επαγγελματικού Προσανατολισμού στα Χρόνια των Μνημονίων (Α' Μέρος)

Μάκης Γεφυρόπουλος

Είσαι νέος, ωραίος αλλά έχεις ένα ελάττωμα, να μην εργάζεσαι; Είσαι μεστωμένος, γεμάτος εμπειρίες αλλά έχεις την οικογένεια να σου πρήζει τα ούμπαλα που κάθεσαι αραχτός στην πολυθρόνα χωρίς να αναζητείς τη χαμένη σου θέση στην αγορά εργασίας; Έχεις βαρεθεί τις πολιτικές δημαγωγικές υποσχέσεις βοήθειας; Δεν έχεις μπάρμπα Υπουργό ή δεν θέλεις να φιλήσεις τις κατουρημένες φανφαρώδεις συγγενικές ποδιές εν ώρα ανάγκης;

Διαθέτεις πτυχία επί πτυχίων και ικανότητες που πνίγονται στα λιμνάζοντα ποτάμια των οικονομικών μέτρων στο όνομα της «βελτίωσης» της ζωής σου; Αισθάνεσαι μελαγχολία για το παρόν και κυρίως για το μέλλον σου; Κούλαρε φίλε μου, να είσαι αισιόδοξος καθώς χρυσές ευκαιρίες υπάρχουν και σε περιμένουν να τις ξετρυπώσεις κάτω από τους σκονισμένους ογκωδέστατους τόμους των μνημονίων, έτοιμες να σε απορροφήσουν μαζί με τα ταλέντα σου, εκτοξεύοντάς σε στην κορυφή της κοινωνικής πυραμίδας, ενώ παράλληλα μπορούν να σε καταστήσουν λαοφιλή.

Τι άλλο θες; Πάμε να δούμε τα κυριότερα προσοδοφόρα επαγγέλματα.

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΕΛΕΤΩΝ. Ως «μαύρο κοράκι» δεν θα ιδρώνει το αυτί σου για το πώς θα τα βγάζεις πέρα στην καθημερινότητα σου. Η δουλειά μόνιμη, το φορτίο μεγάλο δεν θα σε αφήσουν λεπτό να ξαποστάσεις. Και αυτό γιατί οι άνθρωποι δεν θα πάψουν να πεθαίνουν, είναι η άτιμη η μοίρα τους. Ανεξαρτήτως κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών, ενώ μάλιστα σε περιόδους πολέμων, λιμών, πανδημιών ή απλά στοχευμένων οικονομικών δολοφονικών μεθοδεύσεων, οι ρυθμοί εύρεσης της πελατείας σου θα αυξηθούν με εσένα να κάνεις high five με τον Χάρο. Ο Χάρος δεν μένει άνεργος, γι' αυτό το μόνο ουσιαστικό προσόν που χρειάζεσαι είναι να μην ξερνάς στην όψη του πτώματος. Το χρήμα θέλει γερό στομάχι αγαπητέ μου και άλλωστε εσύ θα είσαι ένας ιδιαίτερος καλλιτέχνης, μιας και θα καλλωπίζεις τους άτυχους πελάτες σου παραδίδοντάς τους στην αποχαιρετιστήρια μακάβρια οικογενειακή έκθεση μοιρολογιού.

ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΕΦΑΛΩΝ. Ως ελεγκτής σε ΜΜΜ ή φοροεισπράκτορας θα κυνηγάς κόσμο και κοσμάκη, λιώνοντας σόλες παπουτσιών, στοχεύοντας σε «ακάλυπτους» που θεωρούν τον εαυτό τους εξυπνότερο από σένα και το τρανό Κράτος. Ενίοτε χρησιμοποιείς την εξουσία σου όπως δεν κάνεις με το πουλί σου, για να στριμώξεις παραβάτες, κάνοντας απλά τη δουλειά σου χωρίς να ακούς μα και σου, φτηνές δικαιολογίες περί ανεργίας ή πρόσκαιρης αδυναμίας τέλεσης των καθηκόντων ενός νοικοκύρη πολίτη. Και αν πηδάει κανένας μαθητής από λεωφορεία

τρομαγμένος, δικό του πρόβλημα, σάμπως το δικό σου κεφάλι θα σπάσει; Χρειάζεσαι υπομονή και ευελιξία για να μην σε πιάνουν κορόιδο οι αχρείοι στόχοι σου. Αν συλλέγεις τα χρέη στην ώρα τους, τότε έχεις πιθανότητες να ριζώσεις στον κρατικό μηχανισμό, άρα να γεμίσουν οι τσέπες σου εκτός από ψιλά και με χαρτονομίσματα κύρους. Η είσπραξη φόρων ανέκαθεν αποτελούσε συνυφασμένο λειτουργικά δομικό στοιχείο εδραίωσης της Εξουσίας. Να είσαι πονηρός, ξύπνιος. Κατεργαριές στον κατεργάρη δεν κάνουν.

ΤΡΑΠΕΖΟΤΟΚΟΓΛΥΦΟΣ. Δεν είσαι της γυμναστικής; Προτιμάς τη γαλήνια δουλειά των γκισέ; Είσαι γεννημένος γραφειοκράτης με έφεση στα οικονομικά; Τότε γιατί δεν δοκιμάζεις την τύχη σου σε μία τράπεζα; Θα αποκτήσεις κύρος, όντας ένας οικονομικός μύστης, όλοι θα ζητούν εναγωνίως τις συμβουλές σου στα πιθανά ανοίγματα τους. Θα δίνεις δάνεια αβέρτα για να βοηθήσεις τον κόσμο να ζήσει το όνειρο της άνετης και χλιδάτης ζωάρας. Ονειροδάνεια που εύκολα θα μετατραπούν σε εφιάλτες προς όφελος σου. Πονόψυχος μέχρι ενός σημείου, θα χύνεις κροκοδείλια δάκρυα στα προβλήματα των πελατών σου, μα θα βιάζεσαι να τελειώνεις για να τους πάρεις τα περιουσιακά τους κινητά και ακίνητα συμπεριλαμβανομένων και των τρύπιων σώβρακων, σε περίπτωση που έχουν φεσώσει και τον μπακάλη της γειτονιάς. Θα ελέγχεις την πολιτική και κοινωνική δομή του τόπου σου καθώς σχεδόν τίποτα δεν θα μπορεί να προχωρήσει χωρίς την έγκριση σου.

Παίζοντας με τους αριθμούς θα έχεις την ικανότητα ως άλλος μάγος να εμφανίζεις από το καπέλο σου επενδυτικά δάνεια με άκρως ευνοϊκούς όρους για φίλους επιχειρηματίες, βοηθώντας τους να βοηθήσουν στην οικονομική γιγάντωση της τσέπης τους. Μαζί τους θα βιώσεις την μοναδική εμπειρία να γίνεις και εσύ ένας πρώτης τάξεως businessman και αν καμιά φορά το καράβι βρει ξέρα και κινδυνεύσει με βύθιση, ρίξε μία πτώχευση σώζοντας τον εαυτό και τους φίλους σου, στέλνοντας στον πάτο της οικονομικής καταστροφής τους «μεγαλοκαταθέτες» μίας ολάκερης κοπιαστικής ζωής των μερικών εκατοντάδων ευρώ.

Προβάλλεις σθεναρή αντίσταση, λέγοντάς μου ότι δεν υπάρχουν δάνεια και δεν κινείται τίποτα; Σταμάτα να κλαψουρίζεις και κάνε υπομονή. Όσο περιμένεις την ανάσταση του ελληνικού ξενοκίνητου κεφαλαίου μπορείς να ακονίσεις το οικονομικό σου δαιμόνιο ως ενεχυροδανειστής συγκεντρώνοντας του κοσμάκη τα καλούδια, μεταξύ των οποίων και συλλεκτικές χρυσές κουφάλες ηλικιωμένων. Άλλωστε η μικρή κουφάλα θα πηγαίνει γάντι στη μεγαλύτερη Κουφάλα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ-ΣΤΡΑΤΟΣ-ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ. Αχ, αυτοί οι ένστολοι, πάντοτε περιζήτητοι. Ο κρυφός πόθος των μανάδων για τους γιους τους, η ονείρωξη των νοικοκυραίων. Η κρυφή ερωτική φαντασίωση χιλιάδων ατόμων του αντίθετου φύλου. Ανέκαθεν με πρωταγωνιστικό ρόλο στο ρου της ιστορίας, με σταθερά καλούς μισθούς, με πιθανότητες εμπλοκής στον πολιτικό κόσμο, μέσω δικτατορικών αγημάτων. Απαράβατες προϋποθέσεις πρόσληψης, να διατηρείς την έννομη τάξη ακόμη και όταν δεν συντρέχει λόγος ανησυχίας, ακόμη διάολε και στον διαπροσωπικό σου περίγυρο. Να μην κλείνεις τα μάτια στη βία, καθώς εσύ είσαι η θεσμοθετημένη έκφραση της κρατικής και όχι μόνο βίας. Πρέπει να είσαι ετοιμοπόλεμος να καταστείλεις πορείες, απεργίες και άλλες φλώρικες ανθρωπιστικές δράσεις. Να ρίχνεις ληγμένα χημικά για να μην πάνε και χαμένα, να ανοίγεις κεφάλια αιμοβόρων νέων, αδίστακτων γέρων, σατανικών γυναικόπαιδων με τις ασπίδες και τα γκλομπ σου. Τα αφεντικά σου ήλιοι και θεοί σου.

Επίσης ως άλλο φίδι, μπορείς να συμμετάσχεις σε «νομότυπα» κυκλώματα διαφθοράς, να γαβγίζεις για τα μάτια του κόσμου μπροστά στα αφεντικά σου και να δαγκώνεις τους πισινούς των εχθρών τους, λιανίζοντας τους κυριολεκτικά. Μπορείς να «σκουπίζεις» περιοχές μαζεύοντας μετανάστες, επαίτες, μα συνάμα να κάθεσαι σούζα στην θέα της «αρχαιοελληνικής» σβάστικας. Μπορείς επίσης να στιγματίζεις ανθρώπους, φυλακίζοντας ζωές πίσω από τα κάγκελα, εξαιτίας φυτευτών στοιχειοθετημένων ερευνών. Αν φοράς χακί ρίχνεις και καμία πολεμική εκδρομή έξω από τα στενά σύνορα της χώρας σώζοντας μας από τους οχτρούς, ενώ στο εσωτερικό χτίζεις δικτατορίες με

χουντικά ξενόφερτα οικοδομικά υλικά. Ως κρανοφόρος ένστολος το μέλλον σου προβλέπεται λαμπρό, μα για την αγάπη του κόσμου και την αποδοχή που θα τύχεις δεν σου βάζω το χέρι στη φωτιά (εξαιρούνται οι ακροδεξιοί και στρατόκαυλοι).

REALITY (TV) SHOWS. Τα υπερθεάματα πολιτισμού και ποιοτικής αναβάθμισης του ελεύθερου χρόνου, έχουν επιστρέψει με τα μπούνια, δείχνοντας ότι το μέλλον ανήκει στο παρελθόν και η δόξα του σήμερα δεν είναι άλλη από την επιτυχία του χθες. Δεν γουστάρεις να περιμένεις με τις ώρες στην ουρά του ΟΑΕΔ ή να στέλνεις χιλιάδες βιογραφικά που θα μείνουν εσαεί αναπάντητα; Ε, τι κάθεσαι; Γίνε παίκτης σε reality. Δήλωσε γρήγορα συμμετοχή σε παιχνίδια μουσικοχορευτικά, επιβίωσης, μαγειρικής, υποκριτικής, ανάδειξης ταλέντων και γίνε εσύ ο επόμενος διαγαλαξιακός τηλεοπτικός αστέρας της ελληνικής σκηνής. Μέχρι τον επόμενο φυσικά, μην είσαι μονοφαγάς. Δεν χρειάζεται να διαθέτεις υπέρ του δέοντος τάλαντο, αρκεί να «γράφεις» στην κάμερα, να τα λες καλά, να τσαλακώνεσαι, να τσακώνεσαι βρίζοντας τους συνομιλητές σου ή απλά να το παίζεις τρελός. Άλλωστε και η ίδια η ζωή μία τρέλα δεν είναι; Βέβαια ο ανταγωνισμός θα είναι μεγάλος, καθώς σημαντική μερίδα των σύγχρονων απογόνων του Πλάτωνα, ονειρεύονται να γίνουν λαϊκοί τραγουδιστές, ηθοποιοί ή αθλητές. Μην κωλώνεις όμως, αν δεν φείδεσαι προσόντων (πληθωρικό μπούστο ή να είσαι «φέτες»), ο δρόμος της ελληνικής show biz είναι ορθάνοικτος. Και πού ξέρεις ίσως σε καμαρώσουμε και στο Hollywood.

ΜΜΕ. Ονειρεύεσαι καριέρα στο μιντιακό star system; Φοβάσαι ότι θα βρεις τις πόρτες κλειστές και τα σκυλιά της απόρριψης αφημένα; Σκέφτεσαι την αξιοπρέπεια σου ζυγίζοντας τις πιθανότητες να βγεις στο πολυπόθητο, μαγικό γυαλί; Μη διστάζεις, πέσε με τα μούτρα στην τηλεοπτική αστερόσκονη. Μίλα πολύ, συνέχεια, ακατάπαυστα. Σχολίαζε επί παντός επιστητού, τα πάντα όλα. Μην αφήνεις καρφίτσα να πέφτει κάτω ασχολίαστη. Πάρε μέρος σε «κίτρινες» εκπομπές lifestyle, προσποιήσου λίγο τον σοβαροφανή και μπίνγκο! Απογειώθηκες ως έγκυρος τηλεοπτικός δικαστής που δεν ορρωδεί μπροστά σε τίποτα.

Η δεοντολογία είναι για τους ανόητους αφελείς, εσύ μη μασάς. Κουτσομπόλευε ζωές, οικογένειες, μίλα για έρωτες, πάθη και μίση, επινόησε πικάντικες ροζ ιστορίες διασήμων και σπάσε τα μηχανάκια τηλεθέασης. Γίνε τηλεκριτικός σε πάνελ ή χώσου σε κάποια επιτροπή «ειδικών» τηλεοπτικών διαγωνιστικών προγραμμάτων. Μπορείς επίσης να χαμογελάς σαν αγελάδα, να κακαρίζεις σαν να σου καθαρίζουν αυγά στο άκουσμα ενός σεξουαλικού υπονοούμενου ή να είσαι ένας στρυφνός τσαρλατάνος. Να είσαι όσο γίνεται περισσότερο «παρανοϊκός» ακόμα και όταν υποχρεώνεσαι να φοράς το κοστούμι του περισπούδαστου καθηγητή. Μα προς θεού, μην είσαι άχρωμος, άοσμος, απαρατήρητος. θα επιστρέψεις εκεί που ήσουν, στη λήθη της ανυπαρξίας. Εν ολίγοις κάνε το τίποτα να σημαίνει κάτι, διαφορετικά το τίποτα θα σε κατασπαράξει με τα ακονισμένα και διψασμένα για αίμα δόντια της AGB.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΠΙΚΕΙΤΑΙ…

Δεξιά Ριζοσπαστικοποίηση & Αυταρχικός Νεοφιλελευθερισμός στο Μόρφωμα της ΝΔ

Αντώνης Μπρούμας

Τον τελευταίο καιρό στην Ελλάδα έχουμε μια ριζοσπαστικοποίηση της Δεξιάς. Καθώς η Αριστερά μετατοπίζεται προς το κέντρο, εκσυγχρονίζοντας το κράτος και βαθαίνοντας τη νεοφιλελεύθερη ολοκλήρωση της κοινωνίας, οι εκπρόσωποι της Δεξιάς μετατοπίζονται προς μία ριζοσπαστική εμμονική ρητορική περί αριστερής απειλής, σοβιετίας, κρατισμού, πολέμου κατά των επενδύσεων, κομμουνιστικού κινδύνου, δύο άκρων, Αριστεράς εκτός του δημοκρατικού τόξου, κτλ.

Για τον περισσότερο κόσμο, πλην του σκληρού ακροατηρίου της Δεξιάς, η ριζοσπαστικοποίηση αυτή δεν είναι κατανοητή, γιατί δεν απαντάται στην καθημερινότητά του. Υπάρχουν όμως λόγοι, για τους οποίους ριζοσπαστικοποιείται η Δεξιά. Είναι κατ' αρχάς οι ακόλουθοι:

1. Η πολιτική ως εκλογικό προϊόν στηρίζεται στη διάκριση. Σε μια εποχή προσέγγισης των θέσεων όλων των κομμάτων η ριζοσπαστικοποίηση διακρίνει τη ΝΔ από τον Σύριζα και θωρακίζει την εκλογική βάση της. Συμβαίνει όμως και το αντίθετο. Η δεξιά ριζοσπαστικοποίηση συσπειρώνει την αποσυσπειρωμένη εκλογική βάση του Σύριζα.

2. Η απαλλοτρίωση από τους δανειστές των κεντρικών πολιτικών αποφάσεων για τη χώρα απαξιώνει τις εγχώριες δυνάμεις αντιπροσώπευσης. Η υπερθεμάτιση σε συγκρουσιακή ρητορική αποπροσανατολίζει από την απαλλοτρίωση της δημοκρατίας, ενώ διατηρεί το ενδιαφέρον κάποιων στο παίγνιο της κεντρικής πολιτικής σκηνής. Η δεξιά ριζοσπαστικοποίηση ευνοεί έτσι και πάλι τον Σύριζα, εμφανίζοντάς τον σε συγκρουσιακή σχέση με την ΝΔ.

Συνεπώς, η δεξιά ριζοσπαστικοποίηση επιχειρεί τη διάσωση του προϊόντος «αντιπροσωπευτική πολιτική» από τη γενικευμένη απαξίωσή του από τους βασικούς καταναλωτές του, τους ψηφοφόρους. Τα οφέλη από τη διαρκή καλλιέργεια ενός κλίματος έντασης τα καρπώνεται βραχυπρόθεσμα κυρίως η ΝΔ, χωρίς όμως να αποκόπτει ουσιαστικά τον Σύριζα από το παίγνιο της πολιτικής εξουσίας.

Υπάρχουν όμως και βαθύτεροι λόγοι για την δεξιά ριζοσπαστικοποίηση. Αυτοί λέγονται ***αυταρχικός νεοφιλελευθερισμός*** και κωδικοποιούνται ως εξής:

3. Η επιβεβαίωση ότι δεν υπάρχει εναλλακτική από έναν από τους παλαί ποτέ βασικούς εγχώριους αμφισβητίες της στην κεντρική πολιτική σκηνή δίνει την δυνατότητα για μία νεοφιλελεύθερη ηγεμονία ετών. Με τις δυνάμεις, που επιθυμούν την εφαρμογή της

σκληρής εκδοχής της (δανειστές, κεφάλαιο) να υπερτερούν συντριπτικά έναντι της κοινωνίας, ο βασικός εκπρόσωπος της σκληρής εκδοχής (ΝΔ) νιώθει ότι έχει πια χώρο να μετατοπίσει το πλαίσιο, να υπερθεματίσει και να βγει στην επίθεση σε όλα τα μέτωπα, ακόμη και με σχήματα που ξεφεύγουν προφανώς από τον χώρο του κέντρου. Η ηγεμονία, που πρέπει να χτιστεί πάνω στην ήττα, δεν πρέπει να επιδέχεται αμφισβήτησης, ακόμη και κεντρώας, καθώς τα χέρια πρέπει να είναι λυμένα για τομές σε βάθος. Το ακραίο κέντρο βρίσκεται σε πλήρη εκτύλιξη.

4. Από το tea party μέχρι το UKIP η δεξιά ριζοσπαστικοποίηση αποτελεί μία νέα συνεκτική αφήγηση για το μέλλον. Σύμφωνα με αυτή τα σύγχρονα προβλήματα μπορούν να λυθούν χωρίς να αμφισβητήσουμε το νεοφιλελεύθερο πλαίσιο αλλά, ταυτόχρονα, με την επιστροφή σε ένα πιο ανταγωνιστικό έθνος-κράτος. Στη νέα συνθήκη πρέπει να γίνουμε πιο ανταγωνιστικοί ως έθνος, για να δούμε καλύτερες μέρες. Η εθνικιστική αφήγηση όχι μόνο διατηρεί άθικτη την πηγή των προβλημάτων αλλά επιταχύνει την πορεία των πραγμάτων. Είναι όμως σαφώς πιο ελκυστική από ρητορικής άποψης. Έτσι, στα χνάρια του Trump, ο εγχώριος θαυμαστής του Άδωνις μπορεί να πουλάει έθνος στους φτωχούς ψηφοφόρους του την ίδια ώρα, που τους στερεί την πρόσβαση σε βασικές υπηρεσίες υγείας. Δομείται έτσι μία ηγεμονία, η οποία στο σύμπλεγμα κεφάλαιο/έθνος/κράτος επενδύει ξανά στις συνεκτικές δυνατότητες της φαντασιακής κοινότητας του έθνους, για να συγκαλύψει τις διαλυτικές για τις ανθρώπινες κοινωνίες αρνητικές εξωτερικότητες της αποχαλίνωσης του κεφαλαίου.

5. Από την αυγή του ο νεοφιλελευθερισμός είναι ένα πολιτικό εγχείρημα ανατροπής των κοινωνικών και δημοκρατικών κατακτήσεων του 19ου και του 20ου αιώνα. Η πρώτη χρήση του όρου ανάγεται στον οικονομολόγο Alexander Rüstow, ο οποίος το 1938 κάλεσε σε αναβίωση φιλελεύθερων αξιών του 18ου και 19ου αιώνα, όπως η ελευθερία της επιχειρηματικότητας. Το «νέο» στον νεοφιλελευθερισμό αφορούσε ήδη από τότε τις νέες σε σχέση με τους προηγούμενους αιώνες κοινωνικές συνθήκες, δηλαδή τις κατακτήσεις των από κάτω σε σχέση με τα συνδικάτα, τα

κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα και το κράτος πρόνοιας. Από την εκκίνησή του το νεοφιλελεύθερο εγχείρημα στόχευε στο ξήλωμα των κατακτήσεων αυτών, αντιμετωπίζοντάς τα ως εμπόδια στην αποχαλίνωση της εξουσίας του κεφαλαίου. Σήμερα βρισκόμαστε ήδη σε μία περίοδο, όπου η ασυμβατότητα του νεοφιλελεύθερου εγχειρήματος με στοιχειώδες κατακτήσεις, θεμελιώδη δικαιώματα, ακόμη και αστικά, αλλά και με οποιαδήποτε μορφή δημοκρατικού ελέγχου της κοινωνίας είναι πλέον προφανής. Σε συνθήκες αποικιοκρατίας η εγχώρια δεξιά ριζοσπαστικοποίηση στοχεύει ευθέως στην εγκαθίδρυση ενός τέτοιου αυταρχικού νεοφιλελευθερισμού.

Υπάρχει ένα πρόβλημα με την δεξιά ριζοσπαστικοποίηση. Είναι ένα εγγενώς αντιφατικό εγχείρημα. Η απόκλιση από την πραγματικότητα είναι τόσο χαώδης, ώστε να καθιστά δυσχερή την ηγεμόνευση σε ευρύτερες μάζες του πληθυσμού. Η νεοφιλελεύθερη ηγεμονία βρίσκεται ήδη σε κρίση και τέτοιες προσπάθειες διάσωσης λίγη τύχη έχουν. Ωστόσο, η επιλογή από την εγχώρια ελίτ για την μετατόπιση του πλαισίου της δημόσιας συζήτησης προς τα ακροδεξιά φασιστικοποιεί ομάδες πολιτών και θέτει σε άμυνα τον δημοκρατικό πόλο. Απέναντι σε αυτή την πρακτική δική μας δουλειά είναι η καθημερινή αποδόμηση της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας και των ακροδεξιών τζουτζέδων της αλλά και η επιθετική πρόταξη των αξιών και των οραμάτων μας. Δεν πρέπει να αφήνουμε ούτε στιγμή το γάντι να πέσει κάθε φορά που μας το ρίχνει η εγχώρια εξουσιαστική ελίτ και τα γλυφτρόνια της. Στην ριζοσπαστικοποίηση της Δεξιάς να βγούμε στην αντιεξουσιαστική αντεπίθεση.

Για τον Δημήτρη Κουφοντίνα

και το Δικαίωμά του στην Άδεια…

Νίκος Κατσιαούνης

Στους (μετα)μοντέρνους καιρούς της ατομικής και συλλογικής αποχαύνωσης είναι λογικό συνακόλουθο οι έννοιες είτε να χάνουν τις σημασίες τους, οδηγούμενες έτσι σε μια τραγική διαστροφή, είτε να επωμίζονται τη μοίρα της εκπόρνευσης. Ο Γερμανοεβραίος πολιτικός στοχαστής Φραντς Νόιμαν (Franz Neumman) εξετάζοντας την περίοδο του Μεσοπολέμου και της Βαϊμαρικής Δημοκρατίας έκανε σαφές το γεγονός ότι η επίκληση της δημοκρατίας από πολιτικούς φορείς κάθε απόχρωσης –ακόμη και εντελώς αντιθετικούς– οδήγησε και στην ελαστικότητα της έννοιας. Συνήθως αυτή η ελαστικότητα αποτελεί και τον προθάλαμο για τη νομιμοποίηση αυταρχικών και ολοκληρωτικών λογικών που, φορώντας τον μανδύα της δημοκρατικής εγγύησης, περιστέλλουν τις κοινωνικές ελευθερίες και τα συλλογικά κεκτημένα. Διότι έχει πάλι πολλάκις αποδειχθεί από την Ιστορία ότι η καλύτερη άμυνα της δημοκρατίας είναι η αυτοκατάργησή της.

Έτσι, όταν οι «σύγχρονες δημοκρατίες» –στην ουσία οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ που τις ελέγχουν– νιώθουν την απειλή του διαφορετικού, δεν διστάζουν να κουρελιάσουν αρκετά από τα θεμελιώδη συγκροτητικά τους στοιχεία με σκοπό τη διατήρηση της κυριαρχίας και των συμφερόντων τους. Η δίκη της 17 Νοέμβρη αποτελεί για τη νεότερη ελληνική ιστορία ένα τέτοιο παράδειγμα καταστρατήγησης της έννοιας του δικαίου και του αστικού νομικού πολιτισμού, που με τόσο στόμφο προωθούν και επικαλούνται τα αλαλάζοντα κύμβαλα της «δημοκρατικής» διαχείρισης και νομιμότητας. Ό,τι είναι νόμιμο είναι και ηθικό, αρκεί η ηθική να συνταυτίζεται και να εξυπηρετεί τα ιδιοτελή συμφέροντα των κυρίαρχων ελίτ.

Δεκαπέντε χρόνια περίπου μετά τη δίκη της 17 Νοέμβρη, παραμένει ανοιχτό ακόμη το ζήτημα της χορήγησης αδειών σε

κάποιους από τους κρατουμένους οι οποίοι βρίσκονται ακόμη σε συνθήκες ειδικού εγκλεισμού. Ο Δημήτρης Κουφοντίνας είναι ένας εξ αυτών των κρατουμένων που οι διωκτικές αρχές τού αρνούνται πεισματικά το δικαίωμα στην άδεια. Αυτός ο λυσσασμένος πόθος των «δημοκρατικών» θεσμών για τη διάλυση της αξιοπρέπειας και την ταπείνωση του Δημήτρη Κουφοντίνα συνεχίστηκε και στην προ λίγων ημερών απόρριψη του αιτήματος για άδεια. Σαν άλλοι στρατοδίκες των πιο σκοτεινών στιγμών της νεοελληνικής ιστορίας, απέρριψαν το αίτημα για άδεια λόγω της μη αλλαγής του συνειδησιακού υποβάθρου του Κουφοντίνα (!). Ο τραγέλαφος των διωκτικών μηχανισμών θεώρησε ότι η άδεια στον φυλακισθέντα δεν πρόκειται να συμβάλει στην προσωπική και κοινωνική του ανέλιξη.

Εάν κάποιος προσπάθησε ουσιωδώς να υπερασπίσει τις θέσεις, τις επιλογές και την ιστορία της 17 Νοέμβρη, αυτός αναμφισβήτητα ήταν και παραμένει ο Δημήτρης Κουφοντίνας. Κι αυτό οι «δημοκρατικοί» κατασταλτικοί μηχανισμοί δεν του το συγχωρούν. Ασχέτως του αν κάποιος συμφωνεί ή διαφωνεί με τη δράση της 17Ν, πρέπει να είναι τυφλός για να μη μπορεί να δει τη συνέπεια των λόγων του Κουφοντίνα. Και πάνω σε αυτή τη συνέπεια είναι που πατούν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί για να του αρνούνται το στοιχειώδες δικαίωμα στην άδεια. Όχι προφανώς για να μη βγει από τη φυλακή και συνεχίσει τον ένοπλο αγώνα (εξάλλου ο ίδιος έχει δηλώσει ότι η 17 Νοέμβρη «έχει τελειώσει»), αλλά γιατί δεν αρνείται την ιστορία του, δεν αρνείται τον αξιακό του κώδικα, δεν υπογράφει την πολυπόθητη για την εξουσία «δήλωση μετανοίας». Αν αυτό δεν αποτελεί πράξη και στάση αξιοπρέπειας και ήθους, τότε τι είναι ήθος και αξιοπρέπεια; Πάντως σίγουρα όχι η στάση αρκετών φωνασκούντων «δημοκρατών» που στο όνομα της «αντιτρομοκρατικής σταυροφορίας» έχτισαν πολιτικές καριέρες, προσεταιρίστηκαν πολιτικά τζάκια και γέμισαν το σακούλι τους από τα «αντιτρομοκρατικά» κονδύλια, δηλώνοντας παράλληλα γονυπετείς τα διαπιστευτήριά τους στα εγχώρια και διεθνή αφεντικά.

Εδώ θα πρέπει να επισημάνουμε ότι στην Ελλάδα των πρώτων

μεταπολιτευτικών χρόνων θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο να μη συγκροτούνταν ένοπλες οργανώσεις που είχαν ως στόχο τη βίαιη αντιπαράθεση με το καθεστώς. Η χρόνια επιβολή ενός αυταρχικού και εκδικητικού κράτους, οι μνήμες και τα άμεσα βιώματα από τις εξορίες, τις εκτοπίσεις, τις εκτελέσεις και τη διάλυση της αξιοπρέπειας ενός μεγάλου κομματιού της ελληνικής κοινωνίας, η επιβολή της δικτατορίας και η αμνήστευσής της από την πολιτική ελίτ, ένα μεγάλο ρεύμα στην Ευρώπη και τη Λατινική Αμερική οργανώσεων ένοπλης βίας, όλα αυτά σε συνδυασμό με την έξαρση της ριζοσπαστικότητας των πρώτων μεταπολιτευτικών χρόνων λειτούργησαν ως η μαγιά για τη συγκρότηση αρκετών ένοπλων οργανώσεων από το 1974 και ύστερα. Όπως ειπώθηκε και από έναν μάρτυρα υπεράσπισης στη δίκη της 17 Νοέμβρη, στη Μεταπολίτευση η πολιτική συνείδηση και ο τύπος του Αριστερού που διαμορφωνόταν δεν θα επέτρεπε ποτέ στον εαυτό τους και στους άλλους να ξαναγίνουν οι «καρπαζοεισπράκτορες της Ιστορίας».

Έτσι λοιπόν ο Δημήτρης Κουφοντίνας (και δεν είναι ο μόνος) στο συμβολικό επίπεδο αποτελεί για τους κυρίαρχους τον τύπο του ανυπότακτου αγωνιστή, αυτού που δεν εκχωρεί ούτε τις αξίες ούτε τα ιδανικά του στο κυρίαρχο καθεστώς.[1] Επιπλέον, πάλι στο συμβολικό επίπεδο, αποτελεί και μέρος μιας ριζοσπαστικής γενιάς που η εξουσία θέλει να τη δει να συνθλίβεται και να απαξιώνεται. Στη δίκη της 17 Νοέμβρη δεν έγινε ούτε το στοιχειώδες: η αναγνώριση των κατηγορούμενων και των φυλακισθέντων ως πολιτικών κρατουμένων.[2] Η στενότατη οριοθέτηση του πολιτικού εγκλήματος από τη μεριά των δικαστικών αρχών οδήγησε σε αχρήστευση την ίδια την έννοια. Ο Κουφοντίνας και οι υπόλοιποι κατηγορούμενοι για τη 17 Νοέμβρη στιγματίστηκαν και απαξιώθηκαν ηθικά ως «δολοφόνοι» και «κατσιαπλιάδες» και όχι ως πολιτικοί αντίπαλοι. Πώς αλλιώς θα ικανοποιούνταν οι ορέξεις του οικονομικού και πολιτικού κατεστημένου; Η δίκη κατέληξε να είναι μια θεαματική διαδικασία, ένα θεαματικό τσίρκο, προς υπεράσπιση της πολιτικής και οικονομικής κυρίαρχης τάξης.

Η δίκη της 17 Νοέμβρη αποτέλεσε το άρμα για μια ευρύτερη

περιθωριοποίηση και σπίλωση των εν γένει ριζοσπαστικών ιδεών που επιδιώκουν μια διαφορετική και πιο ελεύθερη κοινωνία. **Είναι πλέον γνωστό τοις πάσοι (από την εποχή ακόμη του Βίσμαρκ) ότι οι αντιτρομοκρατικές νομοθεσίες φαινομενικά βάλουν κατά της «κορυφής του παγόβουνου», ενώ βασικός στόχος είναι η ελαστικοποίηση της έννοιας της τρομοκρατίας ώστε αυτή να συμπεριλάβει όσο το δυνατόν μεγαλύτερα τμήματα της κοινωνίας που αντιστέκονται και δημιουργούν ρωγμές στο υπάρχον.** Την περίοδο εκείνη οι επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου δημιούργησαν καινούργια πλανητικά δόγματα, νέα πολιτικά απόλυτα, με τα οποία θα έπρεπε να συνταυτιστεί η πλειοψηφία των κρατών του δυτικού άξονα. Για τους κυρίαρχους το τέλος της Ιστορίας και των μεγάλων αφηγήσεων αποτελούσε (και συνεχίζει να αποτελεί) ένα πολιτικό επίδικο, το οποίο πρέπει να εμπεδωθεί και να γίνει συνειδητή πραγματικότητα και στις κοινωνίες. There is no alternative… Στη σημερινή συγκυρία είναι έκδηλο ότι τα κράτη ενισχύουν το κατασταλτικό νομικό τους οπλοστάσιο ώστε να αποσπάσουν τις απαραίτητες συναινέσεις μπροστά στη διάλυση όλων των μεταπολεμικών διευθετήσεων και των συμβολαίων που παρήγαγαν και συντηρούσαν το κυρίαρχο παράδειγμα. Η κατασκευή των εσωτερικών εχθρών και ο πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία αποτελεί μια συνεχής απόπειρα καθολικής αστυνόμευσης και ελέγχου.

Δεν είναι εδώ ο χώρος όπου θα αποπειραθούμε να κάνουμε μια ευρύτερη κριτική και αξιολόγηση στο ζήτημα της ένοπλης βίας στην Ελλάδα. Η συζήτηση αυτή δεν μπορεί να γίνει ούτε στις στήλες των εφημερίδων ούτε στις σελίδες των περιοδικών ούτε στις αίθουσες των δικαστηρίων αλλά εκεί που τους αρμόζει: στις κοινωνικές διεργασίες. Το ζήτημα της χορήγησης άδειας στον Δημήτρη Κουφοντίνα (αλλά και στον Κώστα Γουρνά και άλλων) αποτελεί ένα πολιτικό διακύβευμα το οποίο, αν και αφορά άμεσα τους διωκόμενους, βασίζεται σε μια ευρύτερη αντιαπολυταρχική προβληματική που θέτει ζητήματα δικαιωμάτων και κοινωνικών κεκτημένων, δηλαδή χώρων ελευθερίας που τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας θα πρέπει να υπερασπιστούν.

Στους ζοφερούς καιρούς που διανύουμε η οκνηρία σήμερα απέναντι στο δικαίωμα της ελευθερίας θα αποτελέσει αύριο έναν εφιάλτη από τον οποίο θα δυσκολευτούμε να ξυπνήσουμε. Μια κλεφτή ματιά στην Ιστορία αρκεί για να αντιληφθεί κάποιος ότι η εξουσία εν γένει δεν οδηγείται εύκολα στη λήθη και η διατήρηση της μνήμης της είναι ζωτικής σημασίας για την ύπαρξή της. Δεν συμβαίνει πάντα το ίδιο με τα κοινωνικά σύνολα. Όταν η υπεράσπιση της ελευθερίας εκπέσει στην κοινωνική λήθη, τότε η ανάταση γίνεται μια εξαιρετικά δύσκολη υπόθεση. Όπως συμβαίνει με όλα τα κατακτηθέντα κοινωνικά δικαιώματα, το δικαίωμα στην ελευθερία πρωτίστως πρέπει να τίθεται για αυτούς που το έχουν ανάγκη, που το δικαιούνται και που τους το στερούν.

Σημειώσεις:

[1] Εδώ θα πρέπει να επισημάνω (για πολιτικούς και μόνο λόγους) ότι έχω ουσιαστικές και ριζικές διαφωνίες με τη 17 Νοέμβρη. Όμως, έχω περισσότερες με την αυταρχικότητα και την αυθεντία των κάθε λογής εξουσιών.
[2] Δεν είναι ανάγκη να μελετήσει κανείς θεωρία δικαίου ώστε να σιγουρευτεί για το πασιφανές. Ας ρίξει μια απλή ματιά στο τι νομικές ακροβασίες έγιναν αλλά και στο ποιοι παρέλασαν ως μάρτυρες κατηγορίας στη δίκη.

Ένα Σύντομο Σχόλιο για την Υπόθεση της Ηριάννας…

Νίκος Κατσιαούνης

Είναι απορίας άξιο πώς μερικές φορές το ίδιο το σύστημα μπορεί να φτάσει στην αυτογελοιοποίησή του ώστε να αξιώσει τη βουλιμία του για ισχύ. Ακόμη και σε ένα καράβι μισοβουλιαγμένο, όπως είναι το εν Ελλάδι κράτος, υπάρχουν μέρη

του μηχανισμού που λειτουργούν. Που τροφοδοτούν τη μηχανή ώστε να μη βουλιάξει ολοκληρωτικά. Και το δικαστικό σύστημα λειτουργεί. Έχει μετατρέψει την αξίωση για δικαιοσύνη σε αξίωση για ισχύ. Μια χαρά λειτουργεί και μια χαρά διασφαλίζει τα συμφέροντά του. Ας πούμε ότι αποδίδει και δικαιοσύνη. Έστω και την άνισα θεσμισμένη σε μια ετερόνομη κοινωνία. Όμως όχι εκεί που μπορεί να θιγούν τα συμφέροντά του ή να χαλάσουν τα «τακιμιάσματα» με τις άλλες δύο «θεμελιώδεις και διακριτές» εξουσίες: τη νομοθετική και την εκτελεστική -αν φυσικά ισχύει ακόμη η θεμελιώδης για τη νεωτερικότητα διάκριση των εξουσιών.

Στην περίπτωση της Ηριάννας η απόφαση του δικαστηρίου στηρίζεται σε δύο πιθανές αιτιολογίες.

Η πρώτη έχει να κάνει με μια σαφή και πλέον ορατή μετατόπιση του πολιτικού συστήματος σε αυταρχικότερες μορφές άσκησης της κατασταλτικής πολιτικής. Κοντολογίς, δεν χρειάζεται να υπάρχουν και τρανταχτά στοιχεία για την ποινική καταδίκη ανθρώπων που πολιτικά στέκονται απέναντι στο κυρίαρχο παράδειγμα. Αν η κοινωνικοπολιτική συνθήκη υπαγορεύει στους κρατούντες τον αυταρχισμό ώστε να περιοριστεί ή να αποτραπεί η ένταση της κοινωνικής αντιπαράθεσης, τότε τα στοιχεία για την καταδίκη παίζουν τον ρόλο του διακοσμητικού στοιχείου. Ο κατηγορούμενος θα υποστεί την τύχη του ασχέτως της νομοθετικής ρύθμισης.

Η δεύτερη πιθανή αιτιολογία έχει να κάνει με τις ενδοσυστημικές συγκρούσεις που εμφανώς λαμβάνουν χώρα μέσα στις δομές του πολιτικού συστήματος. Η αλλαγή της σκυτάλης στην εκτελεστική εξουσία έχει οδηγήσει σε μεταλλάξεις και αλλαγές (μικρές αλλά υπαρκτές) τον συνασπισμό εξουσίας. Οι ομάδες συμφερόντων (συνήθως ιδιωτικών) των διαφόρων ομάδων των ελίτ αναπροσαρμόζονται στα καινούργια δεδομένα με νέες αξιώσεις ή διεκδικήσεις. Η κυβέρνηση άλλαξε και το σύστημα αναδιπλώνεται. Αν δεν υπάρχει συμφωνία, τότε τη λύση θα τη δώσει ο νικητής της σύγκρουσης. Το βασικό είναι η επίγνωση του ποιος είναι ο φίλος και ποιος ο εχθρός. Παρ’ όλη την παρέμβαση της κυβέρνησης στο θέμα της Ηριάννας, από στελέχη του Σύριζα

μέχρι τον υπουργό Δικαιοσύνης Κοντονή και τον ίδιο τον Τσίπρα, η δικαστική εξουσία επέλεξε να μην υποκύψει στις πιέσεις και να απορρίψει το αίτημα της Ηριάννας και του Περικλή. Προφανώς η ανάγκη για πίεση στις ενδοσυστημικές κόντρες είναι μεγαλύτερη.

Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα και το γεγονός ότι η δικαστική εξουσία επιλέγει την αυτογελοιοποίησή της μάλλον πρέπει να εγείρει σοβαρά ερωτήματα. Ο (νέο)συντηρητισμός στην πλειοψηφία του δικαστικού σώματος αποτελεί κάτι το δεδομένο και μόνο οι τυφλοί δεν μπορούν να το δουν. Άνθρωποι ξεκομμένοι από την κοινωνία, κλεισμένοι μέσα στο θεσμικό τους καβούκι, αριβίστες και λάγνοι της εξουσίας, θεωρούν ότι επιτελούν το μέγιστο κοινωνικό έργο. Το «υψηλό μορφωτικό επίπεδο» των εκλεκτών τούς έχει οδηγήσει στο να μετουσιώσουν τα χρόνια φυλακής με τα στραγάλια. Έτσι, τα μοιράζουν αφειδώς και αδιακρίτως, λες και μοιράζουν στραγάλια στον κόσμο ή τα χρόνια φυλακής είναι διακοπές. Αν η καλύτερη άμυνα της δημοκρατίας είναι η αυτοκατάργησή της, σήμερα η αυτοκατάργηση περνάει και μέσα από την (αυτό)γελοιοποίηση. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να καταδικαστεί η Ηριάννα και πολλοί ακόμη χωρίς κανένα ουσιαστικό στοιχείο; Για ποιον νομικό πολιτισμό μιλάμε και κουραφέξαλα; Και όσοι συνεχίζουν να τον επικαλούνται σήμερα περισσότερο στρουθοκαμηλίζουν παρά προωθούν μια θετικώς διακείμενη Πολιτεία.

Από την άλλη η κυβερνητική εξουσία βγάζει τις καταγγελίες της και νομίζει ότι έτσι καθάρισε. Μετά από την αφελή προσπάθεια να στείλει δύο στελέχη της στις κινητοποιήσεις για την Ηριάννα (δεχόμενοι τη δικαιολογημένη μήνη των συγκεντρωμένων), ξεκίνησε ένα γαϊτανάκι καταγγελιών προς το δικαστικό σύστημα. Ωραία μέχρι εδώ. Μήπως, όμως, νομίζει ακόμη ότι είναι πολιτικό γκρουπούσκουλο που αρέσκεται σε έναν αγώνα ανακοινώσεων, καταγγελιών και υποστηρίξεων; Ξέχασε ότι έχει τη δυνατότητα νομοθεσίας; Ότι μπορεί να αλλάξει το νομοθετικό πλαίσιο; Ότι μπορεί να σταματήσει τη ζοφερή πραγματικότητα να στέλνονται άνθρωποι στη φυλακή για πολλά χρόνια και για λόγους

ιδεολογικής και πολιτικής αντίθεσης με τη σημερινή πραγματικότητα; Τι ήταν οι ποινές στους «Πυρήνες της Φωτιάς» πέρα από μια εκδικητικού τύπου συμπεριφορά των διωκτικών μηχανισμών; Υπήρχαν πράξεις που ποινικά διώκονται, αλλά όχι με ένα τσουβάλι χρόνια στη φυλακή.

Τι είναι η συνεχής άρνηση στον Δημήτρη Κουφοντίνα, τον Κώστα Γουρνά και σε πολλούς άλλους για άδεια; Θα πει κάποιος: «Εκεί τα πράγματα είναι δύσκολα, εμπλέκονται και οι Αμερικάνοι». Φοβού τους μαρξιστές και δώρα φέροντες. Σήμερα η επίκληση του μαρξιστικού εποικοδομήματος από στελέχη και παλιά think tank της εγχώριας μαρξιστικής παράδοσης που εμπλέκονται στην κυβέρνηση, τα οποία βομβάρδιζαν επί δεκαετίες με στρατηγικές για επανάσταση το φιλοθεάμον ελληνικό κοινό, αγγίζουν τα όρια του τραγέλαφου. Η αυτογελοιποίηση λοιπόν δεν είναι ίδιον του δικαστικού συστήματος αλλά και του κυβερνητικού.

Πάντως, όπως και να έχει, το πρόβλημα του πολιτικού οικοδομήματος είναι φανερό. Αδυναμία λειτουργίας και καισαρικές λογικές στην άσκηση πολιτικής.

Μέσα σε ένα γενικευμένο κλίμα κοινωνικής σήψης, αποχαύνωσης και παραίτησης, κάπου ανάμεσα στο λαϊκό προσκύνημα πεπαλαιωμένων ιερών καστάνων και τη λατρεία των νέων ηρώων του Έθνους που προέκυψαν πανηγυρικά από το Surviror, μέσα σε αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα ένα ελάχιστο μέρος της κοινωνίας ευτυχώς αποτυπώνει μια άλλη αξιοπρέπεια. Και αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό. Έστω και για την ώρα, αυτό το ελάχιστο ραγίζει τη βιτρίνα της κοινωνικής μαλθακότητας. Συνήθως οι ευαίσθητοι νευρώνες της κοινωνίας είναι τα κινήματα που αντιλαμβάνονται ότι αυτό που σήμερα καλύπτεται από τον μανδύα του μεμονωμένου και του εφήμερου δεν απέχει και πολύ από το να αποτελέσει αύριο μια νέα πραγματικότητα. Και τα μηνύματα που έρχονται από όλο τον κόσμο δυστυχώς οδηγούν σε ένα νέο παράδειγμα που πόρρω απέχει από μια πιο δημοκρατική διαχείριση, αλλά ακριβώς το αντίθετο.

Ας ελπίσουμε οι κοινωνικές πιέσεις και οι συσχετισμοί να

ευνοήσουν ώστε η Ηριάννα, ο Περικλής και πολλοί άλλοι που διώκονται φρονηματικά ή λόγω κοινωνικών σχέσεων να δουν το φως της ελευθερίας. Για τη δικαστική και κυβερνητική εξουσία κάθε ελπίδα για αλλαγή τους σήμερα μόνο αφέλεια μπορεί να υποδηλώνει. Η δομή είναι πλέον συγκεκριμένη, καθορισμένη εδώ και πολλά χρόνια στο να λειτουργεί με συγκεκριμένο τρόπο. Τα όριά τους τα έχουν δείξει. Όταν μας φτύνουν ας μη λέμε ότι βρέχει… Αλλά οι καιροί δεν είναι αθώοι και έχουμε μεγάλη ευθύνη ως άτομα και ως κοινωνία… Ευθύνη και για το καλύτερο και για το χειρότερο…

Πολιτική Εξόντωση και Δικαστικό Παρακράτος: Υπόθεση Ηριάννας και Περικλή

Δανάη Κασίμη

Οπλοκιβώτια, τζούφια φυσίγγια
Σκάλα τρεμάμενη
Συνθήματα ελευθερίας
Εκτόνωση μνήμης ακατέργαστης
Ερωτήματα ενοχής
Ανακυκλούμενα εμπόδια κουκουλώνουν χιμαιρικούς αγώνες
Ιερές ψυχές, σκάνδαλα στο απυρόβλητο, «ερωτεύσιμοι» κανόνες

Εχθές, την 17η Ιουλίου 2017, στο Πενταμελές Εφετείο Αναστολών της Αθήνας απορρίφθηκαν οι αιτήσεις αναστολής των επιβληθεισών ποινών της Ηριάννας και του Περικλή μέχρι την οριστική εκδίκαση των υποθέσών τους από το Εφετείο [1]. *«Εάν αφεθούν ελεύθεροι είναι πολύ πιθανό να τελέσουν όμοια αδικήματα κατ' άρθρο 497 παρ. 8 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας»* έκρινε το

δικαστήριο κατόπιν σχετικής πρότασης του «αμερόληπτου» Εισαγγελέα. **Αδικήματα τα οποία δεν αποδείχθηκαν ποτέ σε πρώτο βαθμό!** Για ποιον λόγο λοιπόν τόσο μένος;

Σε μια αίθουσα που κατακλυζόταν από δυνάμεις της αστυνομίας υπερτονίζοντας το γεγονός ότι δύο άνθρωποι έχουν καταδικαστεί σε πρώτο βαθμό για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση σύμφωνα με το άρθρο 187^{A} του Ποινικού Κώδικα (τρομονόμος) και ως εκ τούτου ορίστηκαν ως τρομοκράτες από τους δικαστικούς θεσμούς, παρευρέθηκαν αλληλέγγυοι, οι οποίοι πάγωσαν ακούγοντας την πρόεδρο της έδρας να εκστομίζει: «Το δικαστήριο απορρίπτει».

Αρχικά, στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το γεγονός ότι η Ηριάννα και ο Περικλής καταδικάστηκαν σε κάθειρξη παρά τις έντονες αμφιβολίες που δημιουργήθηκαν κατά την ακροαματική διαδικασία και το γεγονός ότι μετέπειτα απορρίφθηκαν οι αιτήσεις για αναστολή της ποινής χωρίς καμία απολύτως αιτιολογία, καταργεί την ίδια την έννοια της αναστολής. Φυσικά, το δικαστήριο είναι εκείνο που θα κρίνει εάν συντρέχουν οι όροι και οι προϋποθέσεις για τη χορήγηση της αναστολής. Όχι όμως αναιτιολόγητα και εκδικητικά παραβιάζοντας τη θεμελιώδη αρχή του ποινικού δικαίου σύμφωνα με την οποία ο κατηγορούμενος είναι αθώος μέχρι την απόδειξη του αντιθέτου. Εγγίζει τα όρια της αφέλειας κάθε παραδοχή περί αμεροληψίας της δικαιοσύνης ειδικά όταν έχουμε να κάνουμε με συμφέροντα και με την ίδια την οχύρωση του συστήματος εξουσίας.

Είναι εξόφθαλμη η προσπάθεια εξόντωσης πολιτικών ιδεών που αντιπαλεύουν το υπάρχον σύστημα της διαπλοκής μέσω της στοχοποίησης και της διαπόμπευσης οποιουδήποτε ανθρώπου τολμά να συγχρωτίζεται σε επίπεδο φιλίας, ερωτικών ή συγγενικών σχέσεων με μέλος πολιτικής οργάνωσης όπως η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Βεβαίως, η τελευταία οργάνωση και άλλες, παρόμοιας δράσης οργανώσεις, δεν συγκεντρώνουν αποκλειστικά το ενδιαφέρον του συστήματος, το οποίο νομοθετεί για να τις εξοντώσει. Αυτή η πάγια τακτική που ακολουθείται προκειμένου να αποκλειστούν μέλη των οργανώσεων αυτών από κάθε πτυχή της

κοινωνικής ζωής, μας αφορά όλους ακόμα και αν διαφωνούμε κάθετα με τη δράση τους.

Πρόκειται για την ποινικοποίηση κάθε ιδέας ελευθερίας, ισότητας, δικαιοσύνης από τους ίδιους τους θεσμούς και το δικαστικό παρακράτος, το οποίο ανέκαθεν υπήρχε και φρουρούσε τα αφεντικά του. Είμαστε μάρτυρες μιας κατά μέτωπο επίθεσης ενάντια σε κάθε μορφή αντίδρασης με γνώμονα την κοινωνική ισοελευθερία, από την πλευρά της κατεστημένης εξουσίας και του δικαστικού παρακράτους, που υποθάλπει σκάνδαλα όπως η υπόθεση της Siemens, του NOOR 1, της Energa Hellas Power, της Μανωλάδας, κλπ (δε θα τελειώσουμε). Η ανακήρυξη των αναρχικών και αριστερών ιδεών ως εχθρικών αντανακλάται καθημερινά στις δικαστικές αίθουσες, όπου επιβάλλονται ανελέητες ποινές, στην πραγματικότητα, χωρίς δίκη. Χωρίς αιτιολογία. Χωρίς στοιχεία. Υπό το φως έντονων αμφιβολιών. Υπάγουν τις ίδιες τις ιδέες, τις σκέψεις και τα συναισθήματα στην αντικειμενική υπόσταση του τρομονόμου :*«…με τρόπο ή σε έκταση ή υπό συνθήκες που είναι δυνατό να βλάψουν σοβαρά μια χώρα… ή να βλάψει σοβαρά ή να καταστρέψει θεμελιώδεις συνταγματικές, πολιτικές, οικονομικές δομές μιας χώρας…»*[2]

Οι αρχές του δικαίου και τα δικαιώματα που κατοχυρώθηκαν συνταγματικά, εφαρμόζονται επιλεκτικά και σύμφωνα με τη διακριτική ευχέρεια του κάθε φασιστοειδούς που βρίσκεται επί της έδρας. Σε καμία περίπτωση δε θα πρέπει να εκπλήσσουν τέτοια φαινόμενα ειδικά τους ανθρώπους που συμμετέχουν στις κοινωνικές κινήσεις. Οι υπόλοιποι πάντα αδιάφοροι θα μένουν. Είναι επιτακτικό, λοιπόν, να τα σταματήσουμε διότι διακυβεύονται η ζωή και η ελευθερία λόγου και σκέψης. Διακυβεύεται κάθε κατοχυρωμένο με αίμα και αγώνες δικαίωμα.

Λευτεριά στην Ηριάννα, στον Περικλή, σε όλους τους αγωνιστές και στους φίλους τους!

[1] https://tvxs.gr/news/ellada/aporrifthike-aitima-apofylakisis-tis-iriannas-odigeitai-ksana-sti-fylaki

[2] Άρθρο 187[Α] του Ποινικού Κώδικα

Η Βενεζουέλα «εκ των έσω»: 7 σημεία-κλειδιά για την κατανόηση της τρέχουσας κρίσης

Emiliano Teran Mantovani*
Μετάφραση: Θοδωρής Καρυώτης

Είναι αδύνατον να κατανοήσουμε την κρίση στην Βενεζουέλα χωρίς να αναλύσουμε συνολικά τους παράγοντες που προκύπτουν «εκ των έσω» και δεν αναλύονται από τα κοινά μέσα ενημέρωσης. Προσφέρουμε εδώ επτά σημεία-κλειδιά για την τρέχουσα κρίση, δίνοντας έμφαση στο γεγονός ότι για να κατανοήσουμε τι συμβαίνει στην Βενεζουέλα απαιτείται αφενός να λάβουμε υπόψη την εξωτερική παρέμβαση, αφετέρου και να κατανοήσουμε ότι η έννοια της «δικτατορίας» ούτε περιγράφει με ακρίβεια την περίπτωση της Βενεζουέλας ούτε και αποτελεί χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτής της χώρας. Αντίθετα, προτείνουμε ότι το κοινωνικό συμβόλαιο, οι θεσμοί και τα πλαίσια της επίσημης οικονομίας καταρρέουν, και ότι το μέλλον και οι πολιτικοί ορισμοί της τρέχουσας κατάστασης διέπονται από την βία, μέσω διαφόρων ανεπίσημων μηχανισμών, έκτακτων και υπόγειων. θεωρούμε ότι ο κοινός ορίζοντας των δύο κομμάτων εξουσίας είναι ο νεοφιλελευθερισμός, ότι βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια ιστορική κρίση του εισοδηματικού καπιταλισμού της Βενεζουέλας και ότι οι κοινότητες, οι λαϊκές οργανώσεις και τα κοινωνικά κινήματα αντιμετωπίζουν μια προοδευτική υπονόμευση του κοινωνικού ιστού.

Η αντιμετώπιση της Βενεζουέλας από τα διεθνή μέσα σε όλον τον κόσμο είναι σαφώς ιδιαίτερη. Αναμφίβολα, υπάρχουν πολλές διαστρεβλώσεις, πολύς μανιχαϊσμός, πολλή συνθηματολογία, πολλές χειραγωγήσεις και παραλείψεις.

Πέρα από τις αποβλακωτικές εκδοχές αφενός της «νεογλώσσας» των ΜΜΕ που ερμηνεύουν οτιδήποτε συμβαίνει στην χώρα με όρους «ανθρωπιστικής κρίσης», «δικτατορίας» ή «πολιτικών κρατουμένων», και αφετέρου της ηρωικής αφήγησης της Βενεζουέλας του «σοσιαλισμού» και της «επανάστασης» που ερμηνεύει οτιδήποτε συμβαίνει στη χώρα με όρους «οικονομικού πολέμου» ή «ιμπεριαλιστικών επιθέσεων», υπάρχουν πολλά άλλα θέματα, υποκείμενα και διαδικασίες που παραμένουν αόρατα, και που ουσιαστικά συγκροτούν την εθνική πολιτική σκηνή. Είναι αδύνατον να κατανοήσουμε την κρίση στην Βενεζουέλα χωρίς να αναλύσουμε αυτούς τους παράγοντες που εκτυλίσσονται «εκ των έσω».

Το πλαίσιο δράσης και ερμηνείας που βασίζεται στην λογική «φίλος-εχθρός» ανταποκρίνεται περισσότερο στην αντιπαράθεση μεταξύ των ελίτ των πολιτικών κομμάτων και των οικονομικών ομάδων παρά στα βασικά συμφέροντα των εργαζόμενων τάξεων ή στην υπεράσπιση των κοινών αγαθών. Είναι απαραίτητο να προσφέρουμε μια ολοκληρωμένη επισκόπηση της διαδικασίας της κρίσης και της εθνικής διαμάχης, από την οποία μπορούν να προκύψουν και οι κατευθυντήριες γραμμές για την υπέρβαση ή την αντιμετώπιση της παρούσας κατάστασης.

Παρουσιάζουμε λοιπόν εδώ επτά σημεία-κλειδιά προς κατανόηση της κατάστασης, αναλύοντας όχι μόνο την αντιπαράθεση μεταξύ κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, αλλά επίσης και τις διαδικασίες που εκτυλίσσονται στους πολιτικούς θεσμούς, στον κοινωνικό ιστό και στα οικονομικά κυκλώματα, ενώ ταυτόχρονα υπογραμμίζουμε τις επιπλοκές τόσο του νεοφιλελευθερισμού όσο και των μορφών διακυβέρνησης και διοίκησης στην χώρα.

1. **Δεν είναι δυνατόν να κατανοήσουμε τι συμβαίνει πραγματικά στην Βενεζουέλα αν δεν λάβουμε υπόψη τις**

εξωτερικές παρεμβάσεις.

Ο ποικίλος και αχανής όγκος των αποκαλούμενων «φυσικών πόρων» της χώρας, η γεωστρατηγική της θέση, η καταρχήν αντίθεση της στην Συμφωνία της Ουάσιγκτον, η τοπική επιρροή της στην κατεύθυνση συγκρότησης ενός περιφερειακού μπλοκ, καθώς και οι συνεργασίες με την Κίνα, τη Ρωσία και το Ιράν, συναίνεσαν ώστε η Βενεζουέλα να έχει μία εξέχουσα γεωπολιτική σημασία. Ωστόσο, υπάρχουν κάποιοι τομείς της διανόησης και των μέσων ενημέρωσης που προσπαθούν συνεχώς να αποκρύψουν τις ρευστές διεθνείς δυναμικές που καθορίζουν και επηρεάζουν το πολιτικό γίγνεσθαι της χώρας, όπου ξεχωρίζουν αφενός οι συνεχείς παρεμβατικές ενέργειες της κυβέρνησης και αφετέρου οι διάφορες υπαρκτές εξουσίες των Ηνωμένων Πολιτειών.

Σε αυτό το πλαίσιο, οι συγκεκριμένοι τομείς προσπαθούν να υποτιμήσουν την κριτική του ιμπεριαλισμού, και παρουσιάζουν την εθνική κυβέρνηση ως τον μοναδικό φορέα εξουσίας στη Βενεζουέλα, και ως εκ τούτου το μοναδικό αντικείμενο κριτικής.

Ωστόσο, από την σύσταση της Βολιβαριανής Επανάστασης, εκτυλίσσεται ένας εντατικός παρεμβατισμός των Ηνωμένων Πολιτειών στην Βενεζουέλα, ο οποίος εντάθηκε και έγινε πιο επιθετικός μετά τον θάνατο του προέδρου Τσάβες (2013), στο πλαίσιο της εξάντλησης της «προοδευτικής στροφής» και της συντηρητικής επανόδου στην Λατινική Αμερική. Είναι αξιοσημείωτο το εκτελεστικό διάταγμα που υπογράφηκε από τον Μπάρακ Ομπάμα τον Μάρτιο του 2015, με το οποίο η Βενεζουέλα κηρύσσεται ασυνήθιστη και έκτατη απειλή για την εθνική ασφάλεια των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής – «an unusual and extraordinary threat to the national security and foreign policy of the United States». Γνωρίζουμε ήδη τι έχει συμβεί στις χώρες που έχουν κατηγοριοποιηθεί έτσι από την υπερδύναμη του βορρά.

Αυτήν την στιγμή, πέρα από τις απειλητικές δηλώσεις του επικεφαλής της OSOUTHCOM (United States Southern Command) στις 6 Απριλίου 2017, ο οποίος υποστήριξε ότι «η ανθρωπιστική κρίση

στην Βενεζουέλα μπορεί σύντομα να επιβάλει την εφαρμογή μιας περιφερειακής απάντησης» – «The growing humanitarian crisis in Venezuela could eventually compel a regional response»– παρατηρούμε την κλιμάκωση της επιθετικότητας της εξωτερικής πολιτικής του Ντόναλντ Τραμπ με τον πρόσφατο βομβαρδισμό της Συρίας. Ταυτόχρονα, ο Γενικός Γραμματέας του Οργανισμού των Αμερικανικών Κρατών (ΟΑΚ), Λουίς Αλμάγκρο, ηγείται, σε συνεργασία με διάφορες χώρες της περιοχής, της προσπάθειας εφαρμογής του Δημοκρατικού Καταστατικού Χάρτη για το άνοιγμα μιας διαδικασίας «αποκατάστασης της δημοκρατίας» στη χώρα.

Οι ιδεολόγοι και τα μέσα ενημέρωσης της συντηρητικής παλινόρθωσης στην περιοχή παρουσιάζονται πολύ προβληματισμένοι για την κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Βενεζουέλα, αλλά δεν καταφέρνουν να εξηγήσουν στην ανάλυσή τους γιατί όλως περιέργως δεν γίνεται καμία υπερεθνική προσπάθεια του ιδίου τύπου μπροστά στην τρομακτική κρίση ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε χώρες όπως το Μεξικό ή η Κολομβία. Φαίνεται ότι η ηθική αγανάκτηση είναι σχετική και προτιμούν να παραμείνουν σιωπηλοί.

Είτε, λοιπόν, λόγω πολιτικής σκοπιμότητας είτε λόγω αναλυτικής αφέλειας, αυτοί οι τομείς αποπολιτικοποιούν τον ρόλο των υπερεθνικών οργανισμών, παραβλέποντας τις γεωπολιτικές σχέσεις εξουσίας βάσει των οποίων συγκροτούνται, και οι οποίες είναι μέρος της ίδιας τους της φύσης. Προσπαθώντας να αποφύγουν το άκρο της παρανοϊκής ερμηνείας όλων των κινήσεων αυτών των διεθνών οργανισμών, υποπίπτουν στο άλλο άκρο, δηλαδή σε μια αμιγώς διαδικαστική ερμηνεία των δράσεων τους, αποσιωπώντας τους μηχανισμούς διεθνούς κυριαρχίας και ελέγχου των αγορών και των φυσικών πόρων που προωθούν αυτοί οι οργανισμοί διεθνούς και περιφερειακής διακυβέρνησης.

Εδώ θα πρέπει να προσθέσουμε κάτι άλλο σημαντικό. Εάν μιλάμε για παρέμβαση, δεν μπορούμε να μιλάμε μόνο για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Στην Βενεζουέλα παρατηρούνται αυξανόμενες τάσεις παρεμβατικότητας από την Κίνα όσον αφορά τα πολιτικά και οικονομικά μέτρα που λαμβάνονται, το οποίο καταδεικνύει την

απώλεια κυριαρχίας, την αύξηση της εξάρτησης από την ασιατική υπερδύναμη και την εφαρμογή πολιτικών οικονομικής ευελιξίας.

Ένα μέρος της αριστεράς προτίμησε να αποσιωπήσει αυτές τις δυναμικές, αφού φαίνεται να πιστεύει ότι η μοναδική αξιοσημείωτη παρέμβαση είναι αυτή των Ηνωμένων Πολιτειών. Όμως και τα δύο ρεύματα ξένης παρέμβασης έχουν ως σκοπό να ευνοήσουν την υπερεθνική καπιταλιστική συσσώρευση και την υφαρπαγή των «φυσικών πόρων», και δεν έχουν τίποτα να κάνουν με τις λαϊκές διεκδικήσεις.

2. **Η έννοια της «δικτατορίας» δεν διαφωτίζει την περίπτωση της Βενεζουέλας**

Σχεδόν από την αρχή της Βολιβαριανής Επανάστασης, η Βενεζουέλα έχει χαρακτηριστεί «δικτατορία». Αυτή η έννοια συνεχίζει να είναι ένα σημείο διαφωνίας στην πολιτική θεωρία, αφού έχει αμφισβητηθεί λόγω των μεταμορφώσεων και της περιπλοκής των σύγχρονων καθεστώτων άσκησης εξουσίας, ιδιαίτερα στην σημερινή εποχή της παγκοσμιοποίησης, πράγμα που δημιουργεί σημαντικά κενά και παρερμηνείες στον ορισμό της.

Η «δικτατορία» συνήθως είναι συνδεδεμένη με πολιτικά καθεστώτα ή τρόπους διακυβέρνησης όπου όλη η εξουσία είναι συγκεντρωμένη, χωρίς περιορισμούς, σε ένα και μόνο πρόσωπο ή μια ομάδα προσώπων· όπου δεν υπάρχει διάκριση των εξουσιών· όπου απουσιάζουν οι ατομικές ελευθερίες, η ελευθερία των κομμάτων, η ελευθερίας της έκφρασης· σε μερικές περιπτώσεις ακόμα η έννοια αυτή ορίζεται γενικόλογα ως «το αντίθετο της δημοκρατίας».

Ο όρος «δικτατορία» έχει χρησιμοποιηθεί στην Βενεζουέλα στην ορολογία των μέσων μαζικής ενημέρωσης αρκετά επιφανειακά, συναισθηματικά και με τρόπο ηθικολογικό, πρακτικά για να θεωρηθεί ένα είδος βενεζουελάνικης ιδιαιτερότητας, διαχωρίζοντάς την χώρα από τις υπόλοιπες της περιοχής, όπου θεωρητικά υπάρχουν «δημοκρατικά» καθεστώτα.

Το θέμα είναι ότι στην Βενεζουέλα σήμερα με δυσκολία μπορεί να

πει κανείς ότι όλη η εξουσία είναι συγκεντρωμένη χωρίς περιορισμούς σε ένα πρόσωπο ή μια ομάδα, αφού στη χώρα αντικρίζουμε ένα τοπίο πολιτικών υποκειμένων, που αν και είναι ιεραρχημένο, είναι ταυτόχρονα κατακερματισμένο και ασταθές -πάνω απ' όλα μετά από τον θάνατο του προέδρου Τσάβες- αφού υπάρχουν διάφορα μπλοκ εξουσίας που μπορούν να συμμαχούν ή να βρίσκονται σε αντιπαράθεση μεταξύ τους, υπερβαίνοντας τη διχοτομία κυβέρνησης-αντιπολίτευσης.

Αν και υπάρχει μια κυβέρνηση με τον στρατό να αποτελεί σημαντικό κομμάτι της, με αυξανόμενες απολυταρχικές εκφράσεις και μια σχετική ικανότητα συγκεντρωτισμού, το σενάριο είναι αρκετά ασταθές. Δεν υπάρχει απόλυτη κυριαρχία από πάνω προς τα κάτω, και υπάρχει μια σχετική ισότητα μεταξύ των αντιμαχόμενων ομάδων εξουσίας. Αντίθετα, η διαμάχη σε κάθε στιγμή να ενταθεί, εκτροχιάζοντας ακόμη περισσότερο την κατάσταση.

Το γεγονός ότι η αντιπολίτευση ελέγχει το κοινοβούλιο με μια καθαρή πλειοψηφία την οποία πέτυχε μέσω εκλογικής διαδικασίας, σημαίνει ότι αντί για μια σαφή απουσία διάκρισης εξουσιών, υπάρχει αντίθετα μια διαμάχη μεταξύ τους, η όποια μέχρι τώρα ήταν ευνοϊκή προς την συμπαιγνία Εκτελεστικής-Δικαστικής εξουσίας.

Αντί λοιπόν να μιλούμε για ένα ομοιογενές πολιτικό καθεστώς, βρισκόμαστε ενώπιων ενός εκτεταμένου και αντιφατικού δικτύου εξουσιών. Η μετάσταση της διαφθοράς καθιστά την άσκηση εξουσίας ακόμη περισσότερο αποκεντρωμένη, ή τουλάχιστον δυσκολεύει την συγκέντρωση της από μέρους της Συντεταγμένης Εξουσίας.

Αυτό που πράγματι θυμίζει την αρχαία έννοια της ρωμαϊκής δικτατορίας είναι ότι σε αυτό το πλαίσιο η κεντρική κυβέρνηση κυβερνά μέσω διαταγμάτων και μέσω ειδικών μέτρων στο πλαίσιο μια κηρυγμένης «κατάστασης εκτάκτου ανάγκης», η οποία επισημοποιήθηκε από τις αρχές του 2016. Στο όνομα του αγώνα κατά της οικονομικής τρομοκρατίας, της εγκληματικότητας, των παραστρατιωτικών οργανώσεων και της οποσθοδρομικής επέλασης

της αντιπολίτευσης, πολυάριθμες θεσμικές διαμεσολαβήσεις και δημοκρατικές διαδικασίες παραμελούνται. Ξεχωρίζουν για την βαρύτητα τους πολιτικές ασφάλειας όπως η Επιχείρηση Απελευθέρωσης του Λαού (OPL, *Operación de Liberacion del Pueblo*), που περιλαμβάνουν παρεμβάσεις άμεσης σύγκρουσης των σωμάτων ασφαλείας σε διάφορες περιοχές της χώρας (αστικές, αγροτικές, περιφερειακές γειτονιές), για την ««καταπολέμηση του υποκόσμου», οι οποίες προκαλούν την κατακραυγή λόγω μεγάλου αριθμού θυμάτων· η ακύρωση του δημοψηφίσματος ανάκλησης του προέδρου· η αναστολή των εκλογών για τα τοπικά κοινοβούλια το 2016 χωρίς να είναι ξεκάθαρο πότε θα γίνουν· αυξημένη καταστολή και αστυνομικές ακρότητες απέναντι στην κοινωνική απογοήτευση, προϊόν της κατάστασης στη χώρα· και μια αύξηση της στρατιωτικοποίησης, κυρίως στις συνοριακές περιοχές και τις περιοχές «στρατηγικών φυσικών πόρων».

Αυτός είναι ο πολιτικός χάρτης που, από κοινού με τις διάφορες εξωτερικές παρεμβάσεις, διαμορφώνουν το σενάριο πολέμου χαμηλής έντασης που πρακτικά διαπερνά όλες τις πτυχές της καθημερινότητας των βενεζουελανών. Σε αυτό το πλαίσιο, μεταξύ άλλων, παραβιάζονται οι ατομικές ελευθερίες, περιορίζεται η πολιτική αντιπαράθεση και ο κομματικός πλουραλισμός, απαγορεύεται η σύγκληση και η πραγματοποίηση δράσεων διαμαρτυρίας, ή έκφραση της διαφωνίας και η κριτική στα μέσα ενημέρωσης, στο πλαίσιο της επονομαζόμενης δημοκρατίας στην Βενεζουέλα.

3. **Στην Βενεζουέλα το κοινωνικό συμβόλαιο, οι θεσμοί και τα πλαίσια της επίσημης οικονομίας καταρρέουν**

Εάν υπάρχει κάποια ιδιαιτερότητα στην περίπτωση της Βενεζουέλας είναι ότι το κοινωνικοπολιτικό σκηνικό είναι διαλυμένο, βαθιά διεφθαρμένο και ιδιαίτερα χαοτικό. Υποστηρίζουμε ότι η χώρα αυτήν την περίοδο βιώνει μια από τις πιο έντονες θεσμικές κρίσεις σε όλη την Λατινική Αμερική, που ταλανίζει όλους τους κοινωνικούς, οικονομικούς, πολιτικούς και δικαστικούς θεσμούς που απαρτίζουν την Δημοκρατία της Βενεζουέλας.

Η ιστορική κρίση του πετρελαϊκού εισοδηματικού μοντέλου, η μετάσταση της διαφθοράς στη χώρα, η διάρρηξη του κοινωνικού ιστού κατά την «νεοφιλελεύθερη περίοδο» και ειδικά μετά το 2013, καθώς και η ένταση των πολιτικών επιθέσεων και διαμαχών, έχουν καταλύσει τα πλαίσια των επίσημων θεσμών σε όλες τις πτυχές της κοινωνίας, εκτρέποντας ένα πολύ μεγάλο κομμάτι των κοινωνικών δυναμικών σε ανεπίσημους, υπογείους και παράνομους μηχανισμούς.

Στον οικονομικό τομέα, η διαφθορά έχει μεταμορφωθεί σε έναν εγκάρσιο μηχανισμό διανομής των πετρελαϊκών εισοδημάτων, εκτρέποντας τεράστια χρηματικά ποσά προς όφελος λίγων, και υπονομεύοντας τις βάσεις της επίσημης εισοδηματικής οικονομίας. Αυτό συμβαίνει ιδιαίτερα στην PDVSA (Petróleos de Venezuela, Πετρέλαια της Βενεζουέλας), την μεγαλύτερη βιομηχανία της χώρας, σε ταμεία-κλειδιά όπως το Ταμείο Κίνας-Βενεζουέλας καθώς και σε πολυάριθμες κρατικοποιημένες εταιρίες.

Η κατάρρευση της επίσημης οικονομίας έχει καταστήσει την παραοικονομία πρακτικά την βασική «κινητήρια δύναμη» όλης της εθνικής οικονομίας. Οι κοινωνικές ευκαιρίες, είτε για κοινωνική αναρρίχηση είτε για μεγάλα κέρδη, βρίσκονται συχνά στο επονομαζόμενο «*bachaqueo*», την παράνομη διακίνηση τροφίμων στη μαύρη αγορά σε πολύ υψηλές τιμές, καθώς και σε άλλες μορφές εμπορίου σε διάφορες παράλληλες αγορές, όπως συναλλάγματος, φαρμάκων, βενζίνης κτλ.

Στο πολιτικό-νομικό πεδίο, το κράτος δικαίου δεν απολαμβάνει σεβασμό και αναγνώριση από μέρους των βασικών πολιτικών παραγόντων, οι οποίοι όχι μόνο δεν αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλο, αλλά καταφεύγουν και σε πολιτικές λαθροχειρίες για να κατατροπώσουν τον αντίπαλο. Η κυβέρνηση αντιμετωπίζει αυτές που θεωρεί «εχθρικές δυνάμεις» με διαδικασίες εξαίρεσης και σοκ, ενώ ομάδες της αντιδραστικής αντιπολίτευσης επιδίδονται σε βίαιες επιχειρήσεις βανδαλισμού και επίθεσης στις υποδομές. Σε αυτό το σενάριο συρρικνώνεται σημαντικά το κράτος δικαίου, καθιστώντας ευάλωτο τον πληθυσμό της Βενεζουέλας.

Όλο και περισσότερο βασιλεύει η ατιμωρησία, η οποία επεκτείνεται σε όλους τους τομείς του πληθυσμού. Αυτό όχι μόνο κάνει ακόμη μεγαλύτερη την διαφθορά, η οποία μοιάζει ασυγκράτητη, αλλά σημαίνει επίσης ότι ο πληθυσμός δεν περιμένει τίποτα από το σύστημα δικαιοσύνης, αλλά όλο και περισσότερο καταφεύγει στην αυτοδικία.

Η κατάρρευση του κοινωνικού συμβολαίου γεννά στον πληθυσμό συμπεριφορές τύπου «ο σώζων εαυτόν σωθήτω». Ο κατακερματισμός της εξουσίας έχει επίσης συνεισφέρει στην δημιουργία, επέκταση και ενίσχυση διαφόρων τοπικών δυνάμεων, όπως τα ονομαζόμενα «συνδικάτα ανθρακωρύχων» που ελέγχουν με τα όπλα τα ορυχεία χρυσού στην πολιτεία Μπολίβαρ, ή εγκληματικές οργανώσεις που κυριαρχούν σε περιοχές του Καράκας όπως το *El Cementerio* ή το *La Cota*.

Το πλαίσιο που παρουσιάζουμε φανερώνει ότι ουσιαστικά το πολιτικό γίγνεσθαι της χώρας στην παρούσα κατάσταση έχει εκτραπεί σε μεγάλο βαθμό προς την οδό της βίας.

4. **Η μακροπρόθεσμη κρίση του βενεζουελάνικου εισοδηματικού καπιταλισμού (1983-2017)**

Η κατάρρευση των τιμών του αργού πετρελαίου παγκοσμίως υπήρξε καθοριστική για την εξέλιξη της κρίσης της Βενεζουέλας, όμως δεν ήταν ο μοναδικός παράγοντας που μπορεί να εξηγήσει αυτήν τη διαδικασία. Από την δεκαετία του ’80 υπάρχουν αυξανόμενα συμπτώματα εξάντλησης του μοντέλου συσσώρευσης βασισμένου στον πετρελαϊκό «εξορυκτισμό»[1] και στην διανομή των κερδών που αυτός δημιουργεί. Η σημερινή χαώδης φάση της εθνικής οικονομίας (από το 2013 και μετά) είναι επίσης αποτέλεσμα του οικονομικού γίγνεσθαι των τελευταίων τριάντα χρόνων στη χώρα. Γιατί;

Διάφορες εξηγήσεις μπορούν να δοθούν. Γύρω στο 60% του αργού πετρελαίου της Βενεζουέλας είναι βαρύ ή πολύ βαρύ. Αυτό το είδος αργού πετρελαίου από οικονομικής άποψης κοστίζουν περισσότερο και απαιτούν μεγαλύτερη χρήση ενέργειας και χρήση

επιπρόσθετης επεξεργασίας για την εμπορευματοποίησή τους. Η κερδοφορία του επιχειρηματικού τομέα που θρέφει την χώρα μειώνεται σε σχέση με τα περασμένα χρόνια, όταν επικρατούσαν τα κοινά αργά πετρέλαια. Αυτό συμβαίνει την στιγμή που το σύστημα απαιτεί όλο και μεγαλύτερα εισοδήματα από το πετρέλαιο καθώς και όλο και μεγαλύτερη κοινωνική επένδυση για να αντιμετωπίσει τις αυξανόμενες ανάγκες ενός πληθυσμού σε συνεχή άνοδο.

Η υπερβολική συγκέντρωση του πληθυσμού στις πόλεις (περισσότερο από το 90%) προωθεί μια χρήση του εισοδήματος αυτού προσανατολισμένη βασικά στην κατανάλωση εισαγόμενων προϊόντων και πολύ λίγο σε παραγωγικές δραστηριότητες. Η εποχές ευημερίας προωθούν την ενίσχυση του (πρωτογενούς) εξορυκτικού τομέα των εξορύξεων –το αποτέλεσμα της επονομαζόμενης «Ολλανδικής Ασθένειας»– το οποίο αποδυναμώνει ιδιαιτέρως τους παραγωγικούς τομείς, που είναι ήδη αδύναμοι. Μετά το τέλος της ευημερίας (όπως συνέβη στο τέλος της δεκαετίας του ’70, και πάλι πιο πρόσφατα από το 2014), η οικονομία μένει πιο εξαρτημένη, και ακόμη πιο ανίκανη να αντιμετωπίσει μια καινούρια κρίση.

Η κοινωνικοπολιτική διαφθορά του συστήματος επιτρέπει υπεξαιρέσεις και δόλιες εκτροπές των πετρελαϊκών εισοδημάτων, πράγμα που αποτρέπει την ανάπτυξη συστηματικών πολιτικών αναδιανομής για την ανακούφιση της κρίσης.

Η αυξανόμενη αστάθεια των τιμών του πετρελαίου παγκοσμίως, καθώς και οι αλλαγές στις παγκόσμιες ισορροπίες δυνάμεων γύρω από το πετρέλαιο (όπως για παράδειγμα η σταδιακή απώλεια επιρροής του ΟΠΕΚ) έχουν επίσης σημαντικό αντίκτυπο στην εθνική οικονομία.

Εντωμεταξύ, όσο εκτυλίσσονται όλα αυτά τα σκαμπανεβάσματα στην οικονομία της χώρας, οι οικολογικοί πόροι συνεχίζουν να υπονομεύονται και να εξαντλούνται, θέτοντας έτσι σε απειλή τον βιοπορισμό χιλιάδων βενεζουελανών για το παρόν και το μέλλον.

Η λύση που προτείνεται από την κυβέρνηση περιλαμβάνει την αύξηση του εξωτερικού δανεισμού, την άδικη για τον πληθυσμό διανομή των πετρελαϊκών εισοδημάτων, την επέκταση του εξορυκτισμού και την εύνοια προς το διεθνές κεφάλαιο.

Συνοψίζοντας, όποια ελίτ και να κυβερνά τα ερχόμενα χρόνια, θα έρθει οπωσδήποτε αντιμέτωπη με τους ιστορικούς περιορισμούς που έχουν καταστήσει αναποτελεσματικό το παλαιό εισοδηματικό πετρελαϊκό μοντέλο. Δεν αρκεί μόνο να περιμένουν ένα τυχαίο γεγονός που θα αυξήσει τις τιμές του πετρελαίου, καθώς λαμβάνουν χώρα μεγάλες αλλαγές και θα πρέπει να είναι προετοιμασμένοι για να τις αντιμετωπίσουν.

5. **Είναι αυτό σοσιαλισμός; Στην Βενεζουέλα λαμβάνει χώρα μια σταδιακή διαδικασία δομικής προσαρμογής και αύξησης της οικονομικής ευελιξίας**

Στην χώρα βρίσκεται σε εξέλιξη μια διαδικασία σταδιακής δομικής προσαρμογής της οικονομίας ανά τομέα, η οποία προωθεί την ευελιξία σε σχέση με τις προηγούμενες ρυθμίσεις και τους περιορισμούς στο κεφάλαιο, και αντιστρέφει με αργό ρυθμό την κοινωνική πρόοδο που τα προηγούμενα χρόνια είχε επιτύχει η Βολιβαριανή Επανάσταση. Αυτές οι αλλαγές καλύπτονται με τον μανδύα του σοσιαλισμού και της επανάστασης, παρόλο που αντιπροσωπεύουν πολιτικές που όλο και περισσότερο απορρίπτονται από τον πληθυσμό.

Ανάμεσά τους ξεχωρίζουν πολιτικές όπως η δημιουργία Ειδικών Οικονομικών Ζωνών, που αντιπροσωπεύουν μια ολοκληρωτική φιλελευθεροποίηση τμημάτων της επικράτειας της Βενεζουέλας. Η κυριαρχία μεταβιβάζεται στα ξένα κεφάλαια, που διοικούν πρακτικά χωρίς περιορισμούς αυτές τις περιοχές. Πρόκειται για ένα από τα πιο νεοφιλελεύθερα μέτρα που κληρονομήθηκε από το «Πρόγραμμα Βενεζουέλα», το οποίο προωθούσε η κυβέρνηση του Ραφαέλ Καλδέρα στην δεκαετία του ‘90, υπό τις υποδείξεις του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου.

Επίσης θα πρέπει να αναφέρουμε την αύξηση της ευελιξίας των

συμφωνιών με τις ξένες εταιρίες στην πετρελαϊκή περιοχή του Ορινόκο, την φιλελευθεροποίηση των τιμών κάποιων βασικών αγαθών, την εντεινόμενη έκδοση εθνικών ομολόγων, την υποτίμηση του νομίσματος και τη δημιουργία μιας κυμαινόμενης αγοράς συναλλάγματος (Simadi), την αποδοχή ορισμένων εμπορικών συναλλαγών κατευθείαν σε δολάρια, για παράδειγμα στον τομέα του τουρισμού, ή την προσήλωση στην αποπληρωμή του εξωτερικού χρέους και των τόκων, που συνεπάγεται τη μείωση των εισαγωγών και συνεπώς προβλήματα έλλειψης βασικών καταναλωτικών αγαθών.

Προωθείται ταυτόχρονα ένας ανανεωμένος και πιο ελαστικός εξορυκτισμός, στοχεύοντας κυρίως προς τα νέα μέτωπα εξόρυξης, όπως το μέγα-πρότζεκτ του Μεταλλευτικού Τόξου του Ορινόκο, το οποίο προτείνει την εγκατάσταση μέγα-ορυχείων σε μια κλίμακα χωρίς προηγούμενο σε μια περιοχή 111.800 τετραγωνικών χιλιομέτρων, απειλώντας σημαντικούς ζωτικούς πόρους για τους κατοίκους της Βενεζουέλας, ειδικά για τους ιθαγενείς πληθυσμούς. Αυτό το πρότζεκτ προϋποθέτει επίσης την μακροχρόνια προσκόλληση στις σχέσεις εξάρτησης που έχει δημιουργήσει ο εξορυκτισμός.

Πρέπει να σημειωθεί ότι αυτές οι μεταρρυθμίσεις συνδυάζονται με την διατήρηση κάποιων πολιτικών κοινωνικής βοήθειας, με την συνεχόμενη αύξηση των ονομαστικών μισθών, με κάποιες παραχωρήσεις απέναντι στις απαιτήσεις των λαϊκών οργανώσεων και με την χρήση μιας επαναστατικής και αντί-ιμπεριαλιστικής ρητορικής. Αυτό προφανώς έχει ως κύριου στόχο την διατήρηση της εναπομείνασας εκλογικής επιρροής του κυβερνώντος κόμματος.

Είμαστε μάρτυρες της δημιουργίας του αποκαλούμενου «μεταλλαγμένου νεοφιλελευθερισμού», όπου η εμπορευματοποίηση, η χρηματιστικοποίηση και η απορρύθμιση συνδυάζονται με μηχανισμούς κρατικής παρέμβασης και κοινωνικής στήριξης.

Τμήματα της αριστεράς έχουν επικεντρωθεί στην αποτροπή της επανόδου συντηρητικών κυβερνήσεων στην εξουσία, έτσι ώστε να αποφευχθεί η «επιστροφή στον νεοφιλελευθερισμό». Ωστόσο, ξεχνούν να αναφέρουν πώς οι προοδευτικές κυβερνήσεις έχουν

επίσης προωθήσει έναν μεγάλο αριθμό επιλεκτικών, μεταλλασσόμενων και υβριδικών μέτρων νεοφιλελεύθερης φύσης, τα οποία τελικά έχουν αντίκτυπο στον άνθρωπο και στην φύση.

6. **Ποια είναι η εναλλακτική; Το σχέδιο των κομμάτων της «Στρογγυλής Τράπεζας Δημοκρατικής Ενότητας» είναι νεοφιλελεύθερο**

Το δεξιό κόμμα «Στρογγυλή Τράπεζα Δημοκρατικής Ενότητας» (MUD – Mesa de la Unidad Democratica) αποτελεί το πλειοψηφικό μπλοκ της κομματικής αντιπολίτευσης, ενώ επίσης μια αριστερή αντιπολίτευση εμφανίζεται με αργούς ρυθμούς και είναι πολύ πιθανόν να συνεχίσει να αναπτύσσεται. Αυτή η κριτική αριστερά, τουλάχιστον η πιο συνειδητοποιημένη, δεν ταυτίζεται με την MUD, και έτσι δεν συνδέεται μαζί της πολιτικά.

Η MUD δεν αποτελεί ένα ομοιογενές μπλοκ, αντίθετα στους κόλπους της συνυπάρχουν από ριζοσπαστικές ομάδες τις άκρας δεξιάς με επιρροή – τους οποίους θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε «ουριμπίστας»[2] – μέχρι κάποια τμήματα «light» συντηρητισμού, αλλά και ελιτιστικού φιλελευθερισμού με κάποιες τάσεις αναδιανομής. Αυτές οι διαφορετικές ομάδες έχουν μια συγκρουσιακή σχέση μεταξύ τους, με συχνές αντιπαραθέσεις και αποκλίσεις.

Παρά τις διαφορές τους, οι διάφορες ομάδες της MUD ενώνονται γύρω από τουλάχιστον τρείς σημαντικούς άξονες: την ιδεολογική τους προέλευση, τις βάσεις του οικονομικού τους προγράμματος και την αντίδρασή τους απέναντι όχι μόνο στην κυβέρνηση, αλλά και στην πιθανότητα ενός βαθέως κοινωνικού μετασχηματισμού με χαρακτηριστικά λαϊκής χειραφέτησης.

Θα αναφερθούμε εδώ στους δύο πρώτους άξονες. Η ιδεολογική τους βάση καθορίζεται βαθιά από την νεοκλασική οικονομική θεωρία και τον συντηρητικό φιλελευθερισμό, με εμμονή στο εγκώμιο της ιδιωτικής ιδιοκτησίας, στην απαίτηση να «αποϊδεολογικοποιηθεί» το κράτος και την προώθηση των επιχειρηματικών και ατομικών ελευθεριών.

Αυτοί οι ιδεολογικοί πυλώνες είναι πιο ξεκάθαροι στο εκλογικό πρόγραμμα του μπλοκ αυτού απ’ ότι παρουσιάζονται στα μέσα ενημέρωσης, όπου η ρητορική είναι απλουστευμένη, επιφανειακή και γεμάτη με συνθήματα. Η πιο αναπτυγμένη καταγραφή του οικονομικού τους μοντέλου βρίσκεται στις «Κατευθυντήριες Γραμμές για το Πρόγραμμα της Κυβέρνησης της Εθνικής Ενότητας (2013-2019)». Πρόκειται μια πιο ορθόδοξα νεοφιλελεύθερη εκδοχή του πετρελαϊκού εξορυκτισμού σε σχέση με τα σχέδια της σημερινής κυβέρνησης.

Παρά τα συνθήματα της «αλλαγής» και της «παραγωγικής Βενεζουέλας», αυτό που ξεχωρίζει είναι η πρόταση τους για την άντληση έως και έξι εκατομμυρίων βαρελιών πετρελαίου την ημέρα, με έμφαση στην αύξηση της παραγωγής στην Πετρελαϊκή Ζώνη του Ορινόκο. Αν και διαφωνούν δημόσια, οι πετρελαϊκές προτάσεις του Ενρίκε Καπρίλες (με το πρόγραμμα «Πετρέλαιο για την Πρόοδο σου» – Petroleo para tu Progreso) και του Λεοπόλδο Λόπες (με το «Πετρέλαιο στην Καλύτερη Βενεζουέλα» – Petroleo en la Mejor Venezuela) είναι ταυτόσημες, και συμπίπτουν με το «Σχέδιο για την Πατρίδα 2013 – 2019», το οποίο προωθεί η κυβέρνηση. Η αλλαγή που εξαγγέλλουν δεν είναι τίποτε άλλο από μια προσκόλληση στον εξορυκτισμό, περισσότερος εισοδηματικός καπιταλισμός και αναπτυξιοκρατία, με όλες τις οικονομικές, κοινωνικό-περιβαλλοντικές και πολιτισμικές επιπτώσεις που συνεπάγεται αυτό το μοντέλο.

7. **Ο κατακερματισμός του «λαού» και η προοδευτική διάρρηξη του κοινωνικού ιστού**

Σε αυτές τις διαδικασίες πολέμου χαμηλής έντασης και συστημικού χάους, ο εργαζόμενος λαός είναι αυτός που επηρεάζεται περισσότερο. Η ισχυρή κοινωνικό-πολιτική συνοχή που παρατηρήθηκε στα πρώτα χρόνια της Βολιβαριανής Επανάστασης έχει υποστεί όχι μόνο φθορά αλλά και σταδιακή αποδιάρθρωση. Αυτές οι παθογένειες έχουν επηρεάσει ακόμα και τον πυρήνα του κοινοτικού ιστού στην χώρα.

Η ανασφάλεια όσον αφορά την ικανοποίηση των βασικών αναγκών, η

ατομιστική και ανταγωνιστική επίλυση των κοινωνικοοικονομικών προβλημάτων των ανθρώπων, η μετάσταση της διαφθοράς, η διευθέτηση των κοινωνικών διαμαχών και αντιπαραθέσεων με τη βία, η απώλεια των ηθικό-πολιτικών σημείων αναφοράς, η κοινωνική πόλωση που συνοδεύει την απαξίωση των πολιτικών κομμάτων, η ωμή βία ενάντια σε σημαντικές κοινοτικές εμπειρίες και σε κοινοτικούς ηγέτες από μέρους διαφόρων πολιτικών και τοπικών παραγόντων· όλα τα παραπάνω συνθέτουν την εικόνα της διάρρηξης του κοινωνικού ιστού που στόχο έχει την υπονόμευση μιας πιθανής διαδικασίας κοινωνικού μετασχηματισμού προς την κατεύθυνση της λαϊκής χειραφέτησης και την εξουδετέρωση των λαϊκών αντιστάσεων απέναντι στην έλευση των οπισθοδρομικών δυνάμεων στη χώρα.

Εντωμεταξύ, πολλές οργανώσεις λαϊκής βάσης και κοινωνικά κινήματα σε όλη τη χώρα επιμένουν στην οικοδόμηση μιας εναλλακτικής με τοπική βάση. Ο χρόνος θα δείξει ποία είναι η ικανότητα τους για αντίσταση και προσαρμογή, και πάνω απ’ όλα ποια είναι η συλλογική ικανότητα τους να συντονιστούν μεταξύ τους και να επηρεάσουν με μεγαλύτερες αξιώσεις την πορεία του εθνικού πολιτικού σχεδίου.

Εάν υπάρχει μια αυτονόητη αλληλεγγύη που θα πρέπει να επιδείξουν οι αριστεροί από την Λατινική Αμερική και τον κόσμο, πρέπει να είναι η αλληλεγγύη με τον αγωνιζόμενο λαό, που ιστορικά επωμίζεται το κόστος της εκμετάλλευσης και της κρίσης. Τον λαό που συχνά ξεσηκώνεται και καταλαμβάνει τους δρόμους απαιτώντας τα αιτήματα του να εισακουστούν και να ικανοποιηθούν. Τον λαό που αντιμετωπίζει σήμερα τα σύνθετα διλήμματα που τίθενται στην εποχή της ήττας και της οπισθοδρόμησης. Αυτή η αλληλεγγύη φαίνεται πως είναι η πραγματική αξιοπρέπεια της αριστεράς. Το κόστος της απομάκρυνσης από αυτές τις λαϊκές αντί-ηγεμονίες στο όνομα μιας στρατηγικής που αποσκοπεί στη διατήρηση της εξουσίας, θα είναι αναμφισβήτητα πολύ υψηλό.

Σημειώσεις:

[1] «Extractivismo» ονομάζουν στην Λατινική Αμερική το νέο-αποικιακό μοντέλο οικονομικής ανάπτυξης που βασίζεται στην εξόρυξη και εκμετάλλευση των φυσικών πόρων.

[2] Από το όνομα του πρώην προέδρου της γειτονικής Κολομβίας Άλβαρο Ουρίμπε (2002-2010)|, ο οποίος προώθησε ακροδεξιές παραστρατιωτικές οργανώσεις και την εμπλοκή των ΗΠΑ στην περιοχή (ΣτΜ).

_____

Καράκας, Απρίλιος 2017

**Ο Emiliano Teran Mantovani είναι κοινωνιολόγος, ερευνητής και ακτιβιστής της πολιτικής οικολογίας από την Βενεζουέλα.*